

"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."

(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini

- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea-Codreanu -

Anul V, Nr. **66**, **IANUARIE 2009** Apare **DUPĂ jumătatea** lunii **2,5 RON** (25.000 lei vechi)

Director: NICADOR ZELEA-CODREANU **Redactor şef: Nicoleta Codrin**

RELAŢII CU PUBLICUL:

ÎN FIECARE VINERI, ORELE 15–19, Str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2, Buc.; **tel.:** (021) 2425471 sau 0745074493

e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com; **site:** www.zelea-codreanu.com

CUPRINS:

Editorial: CINISMUL CARE UCIDE

Nu mai departe decât în numărul trecut, comentând în câteva cuvinte o informaţie ascunsă într-un colţ de ziar, care preciza poziţia expertului ONU privind drepturile omului în teritoriile palestiniene, îmi făceam cunoscută vechea poziţie de a nu face comentarii decât în strânsă legătură cu problemele României şi ale românilor.

Se dădea o scurtă informaţie sub titlul *„Israelul acuzat de tortură"*, acuzaţie făcută la nivelul Organizaţiei Naţiunilor Unite de către Richard Falk, expert al sus numitei organizaţii pentru drepturile omului în Fâşia Gaza şi care raporta la Geneva că ***„politica Israelului faţă de populaţia acestor teritorii este asimilabilă crimei împotriva umanităţii"*** populaţie „supusă unei pedepse colective, asimilabilă crimei împotriva umanităţii", **denunţând "asediul sălbatic al Israelului asupra Gazei"** (ziarul „Ziua" din 11.12.2008).

Din 27 Decembrie, de când a început atacul armatei Israeliene asupra Fâşiei Gaza, în suprafaţă de 362 kmp, am urmărit cu atenţie informaţiile şi comentariile de la diverse posturi tv şi apoi din presa scrisă şi nu am auzit nici un ziarist, nici un comentator care să facă cea mai vagă aluzie la asediul absolut criminal exercitat de statul Israel în ultimii patru ani, la transformarea acestui teritoriu şi a celor 1.500.000 de locuitori într-un ghetou ucigător, într-o închisoare înconjurată de ziduri uriaşe de beton şi garduri de sârmă ghimpată.

Oare toţi ziariştii şi comentatorii români au acceptat rolul de javre şi lingăi? Oare nu i-a trecut nimănui prin capul

sufocat de murdăria în care se scaldă, să caute nu o justificare, dar măcar o motivaţie a comportamentului agresiv al palestinienilor din Gaza?

Mă „pompagiilor", rezistenţii din munţi au fost patrioţi sau terorişti?

Voi reveni la comportamentul oficialităţilor şi presei din România - era să scriu "al presei româneşti": eroare, ca şi denumirea partidului comunist din perioada interbelică; o precizare de oarecare bun simţ: se numea „Partidul Comunist din România" şi nu „Partidul Comunist Român".

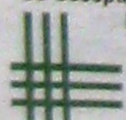
După această paranteză în care în mod evident am vrut să subliniez că **presa „noastră" are o singură componentă românească şi anume localizarea teritoriului,** voi comenta poziţiile palestinienilor şi a Israelului în actuala confruntare.

Nu vreau să fac nici un fel de aprecieri apelând la istorie asupra drepturilor unora sau altora asupra **teritoriului denumit dintotdeauna Palestina.**

Ar trebui ca astăzi să ne conformăm legilor internaţionale asupra drepturilor omului şi a popoarelor, să respectăm hotărârile organismelor internaţionale create special pentru reglementarea diferendelor de genul celui israelo-palestinian.

(continuare în pag. următoare)

Nicador Zelea-Codreanu

CINISMUL CARE UCIDE (continuare din pag. precedentă)

De ani buni, Organizaţia Naţiunilor Unite a dat două rezoluţii de care Israelul nu vrea să ţină cont: Rezoluţia 240 prin care se prevedea retragerea trupelor de ocupaţie din teritoriile arabe (Cisiordania şi Gaza) şi Rezoluţia 180 prin care Ierusalimul devenea „oraş deschis" şi din care partea răsăriteană intra în componenţa Cisiordaniei, teritoriul, cum spuneam, revenind Palestinei.

Aceste rezoluţii ale Consiliului de Securitate ONU, cu toate că au devenit lege pentru toţi membrii, nu au fost respectate de Israel care în continuare ignoră rezoluţiile acestui organism din care face parte, care acceptă orice hotărâre la adresa altor state, organizaţii etc., dar refuză să intre în legalitate atunci când nu îi convine .

De aici se naşte întrebarea logică: ***Cum poţi să ai pretenţia ca tot mapamondul să se comporte în limitele unor reguli şi legi şi tu să îţi închipui că eşti exceptat de la regula generală? De fapt cine te crezi a fi? Stăpânul lumii?***

Până nu demult, oficialităţile israeliene se simţeau obligate să salveze aparenţele; acum nu îi mai interesează nici acest lucru.

Încearcă să convingă lumea prin tot felul de justificări, care sunt în aceeaşi măsură valabile şi pentru palestinieni. În plus, *aplică o tactică pe care noi o cunoaştem demult, aplicată de Carol al II-lea în perioada interbelică Mişcării Legionare:* **teroare de stat,** mai mult sau mai puţin bine dotată, *care să ducă un neam sau un popor la disperare.* **Provocând absolut conştient insuportabilul, reacţia celor asupriţi devenind inevitabilă.** ***Pe baza acestei reacţii se iau măsuri la nivel de genocid, ignorându-se riposta proporţională,*** legile internaţionale ale protecţiei populaţiei civile, chiar legile internaţionale ale războiului, transformându-se în criminali de război.

Toate măsurile trâmbiţate, de protejare a populaţiei civile, sunt minciuni atâta timp cât în scurt timp tăvălugul războiului va distruge în mod deliberat totul, nemaiputând fi constatat absolut nimic.

Îmi vine în minte *un comunicat de presă israelian în care se consemna că* ***un spital din oraşul Gaza a fost distrus pentru că existau informaţii că undeva în acea clădire se depozitau şi arme şi muniţii!!*** În această situaţie, ***cine va mai constata vreodată dacă informaţia a fost corectă sau nu?*** Barbarie!

Dar revenind la ONU; condusă de personalităţi cu o anumită statură morală, care nu au putut fi corupţi de cei care în toată istoria lor milenară nu şi-au bazat rezolvarea problemelor de existenţă iniţial şi mai târziu de înlăturare a obstacolelor ce stăteau în calea merşului lor spre dominaţia mondială - decât pe cumpărarea conştiinţelor.

Îndrăznind să emită rezoluţii absolut legice, dar în contradicţie cu interesele Israelului, ONU a devenit de ani buni un obstacol; un obstacol în calea iudaismului mondial? Eroare şi apoi oroare!

ONU va dispare în puţini ani şi nu cum a dispărut „Societatea Naţiunilor" din perioada interbelică, nu din cauza ineficienţei!

Nici vorbă! Va dispare pentru că nu a acceptat să devină un instrument al iudaismului, aşa cum fusese programat în planurile de lungă durată.

De ce nu îşi aminteşte nimeni de raportul expertului ONU privind drepturile omului în teritoriile palestiniene Richard Falk, de acum mai puţin de o lună de zile?

Nu mă pot desprinde de această idee care ar trebui să uimească mass media şi prin ea opinia publică; **Israelul, care trebuia condamnat la nivel mondial pentru *„politici asimilabile cu crime împotriva umanităţii"*, declanşează un atac împotriva Fâşiei Gaza, ajunsă la exasperare, şi toată liota de javre declară că înţelege şi îndreptăţeşte ofensiva armată! *Au şi inventat un nou termen: ofensiva defensivă! Adică, albul care este negru!***

Auziţi: *măsuri de protejare a populaţiei „paşnice"!* ***Care populaţie mai poate fi paşnică după două săptămâni de bombardamente barbare?***

Istoria românilor ne învaţă că populaţia de evrei „paşnici" din Basarabia lui 27 iunie 1940, „au reuşit" într-o săptămână, denumită în istorie „săptămâna roşie" (de sânge de creştini) să facă să dispară din efectivele armatei române cantonate în Basarabia cedată, nu mai puţin de 42.000 de ostaşi, câteva sute de subofiţeri şi ofiţeri.

Atenţie, nu era o armată echipată cu armament sofisticat, coordonată, antrenată, performantă! Erau **bande de etnici evrei cu arme furate sau primitive!**

Poţi să te întrebi acum, cum va sfârşi măcelul din Gaza?

Protejarea populaţiei civile?

Chiar şi ordonată această „protejare", câţi dintre combatanţii în ofensivă îşi vor stăpâni instinctele? **Mentalitatea populaţiei evreieşti din Israel? Ne-o dezvăluie neobositul ziarist, istoric, scriitor, Teşu Solomovici: într-o cafenea din oraşul X, plină de ziarişti, studenţi, soldaţi în trecere, personajul Shlomo trage o concluzie: *„Biblia zice că filistenii trebuie tăiaţi toţi în bucăţele. Asta-i soluţia, unul să nu rămână viu"*!**

Se emite părerea că nu îi va lăsa Obama să ocupe Gaza etc., etc.

Citez: „numai o femeie dintr-un colţ al cafenelei zice nu, că nu e de acord".

Oare ce îi stă în cale, un sentiment de milă pentru cei ce ar urma să fie cuceriţi şi „tăiaţi în bucăţele"?

Problema este cantitatea de oameni ce ar trebui „tăiaţi în bucăţele"; care compasiune, care sentimente umanitare, problema este că ar fi greu de tăiat atâţia oameni, citez: „putem ataca Gaza, dar nu îi putem tăia în bucăţele pe toţi palestinienii din Gaza. Cum să-i omori pe toţi? Un milion şi jumătate? Aţi înnebunit?" închei citatul (ziarul „Ziua", luni 29 decembrie 2008, ediţia naţională, pag. 4).

Să revenim la date precise: **oameni înghesuiţi în cea mai mare densitate din lume: 4143 de locuitori pe kmp, lipsiţi de cele mai elementare condiţii de viaţă; închişi între ziduri şi sârmă ghimpată**, intrarea şi ieşirea controlate de Israel prin intermediul unor militari care caută să le facă viaţa cât mai grea, să îşi bată joc de oameni, să le calce demnitatea în picioare. **Lipsesc medicamentele** şi echipamentele medicale de primă necesitate. **Sursa de curent electric fiind în Israel, li se întrerupe oricând, fără nici o explicaţie, apa este insuficientă, marea majoritate a populaţiei este fără lucru, deci fără venituri regulate, iar venitul pe cap de locuitor este de 0,5 $ pe zi.** Toate „graniţele" sunt închise; gândiţi-vă la un spaţiu foarte mic din care nu poţi să ieşi când vrei, nu poţi să intri când vrei. Singura graniţă cu alţii decât cu Israelul este cu Egiptul, dar închisă. Gândiţi-vă că pe timpul regimului comunist, într-un spaţiu de 240.000 kmp (suprafaţa României) ne simţeam fără libertate, mii de oameni au încercat să fugă din ţară şi au fost prinşi şi condamnaţi la pedepse grele, iar alţii au fost împuşcaţi de grăniceri în timpul tentativei de „evadare".

Repet ce am spus la început: nu vreau să fac aprecieri asupra drepturilor „de proprietate" asupra spaţiului Israel şi Palestina, dar pentru ambele părţi problema este generatoare de suferinţă şi adversitate; se pare că singurii care sunt îndreptăţiţi la sentimente de acest gen sunt israelienii, **palestinienii fiind trataţi ca nişte brute fundamentaliste; *să fim serioşi: mai fundamentalişti decât evreii nu există pe lume!***

Un ziarist palestinian acreditat la Bucureşti, făcea o comparaţie tragică: spunea că atunci când Băsescu a început să omoare câinii în Bucureşti, Brigitte Bardot a venit disperată să salveze câinii. El, ziaristul, nu vedea la ora respectivă nici o personalitate încercând să salveze nişte oameni de la măcel.

Israelul a făcut caz că populaţia câtorva localităţi vecine Fâşiei Gaza e terorizată de ideea că o rachetă artizanală ar putea să îi lovească. Pe de altă parte, citez israelieni care declară în presă şi la posturi tv că israelienii în general „nu simt presiunea vecinilor ostili" (Berti Barbera, artist). Teşu Solomovici face remarca despre o anumită situaţie: „se înşeală cine îşi închipuie că două biete rachete ar fi putut să perturbe viaţa israeliană".

Din această frază se pot înţelege, pentru cine mai practică logica, două lucruri care sunt, de altfel, dovedite de fapte şi date statistice:

Primul lucru: **victimele israeliene făcute de rachetele lansate din Gaza, le poţi număra pe degetele de la o mână, într-o perioadă de câţiva ani!** Oamenii însă nu suportă de fapt ideea; sunt de acord şi cu acest fel de a gândi, ***dar de aici şi până la nişte represalii de mii de palestinieni omorâţi pentru un israelian, pare deja un masacru nejustificat.***

Mai sunt încă două aspecte de discutat: vitejia soldatului israelian care nu are nici un fel de problemă de conştiinţă să intre în Fâşia Gaza după ce a fost bombardată în raiduri aeriene la care au participat de mii de ori avioane de luptă de ultimă generaţie, înarmate cu cele mai performante rachete, să intre la adăpostul celor mai eficiente tancuri şi să tragă cu tunurile şi mitralierele în oameni înarmaţi cu armament uşor!!! Această vitejie va rămâne în istorie spre slava ostaşului israelian (era să zic sovietic). Asta aminteşte de cucerirea Etiopiei de Mussolini, în care etiopienii răspundeau cu arcuri cu săgeţi şi cu suliţe aruncate cu mâna în faţa unei armate înarmate la nivelul celui de al doilea război mondial! Cel puţin jenant!

Al doilea aspect care trebuie evidenţiat este că, mai an, în confruntarea cu Hesboullahul din Liban, oameni care nu erau asediaţi de mulţi ani ca cei din Fâşia Gaza, mândra şi celebra armată israeliană, dotată şi armată prin efortul poporului american naiv şi încătuşat, s-a făcut de râs, după cum remarcă majoritatea comentatorilor politici şi militari şi nu au reuşit decât să mai distrugă o parte din încercatul Beirut, ca pedeapsă pentru găzduirea Hesboullahului. Pentru cine îşi aminteşte, bombele zis teleghidate făceau atunci victime în special în rândul copiilor, lovind şcoli şi spitale.

Cum putea să fie reparată imaginea marii puteri nucleare din Orientul Mijlociu: printr-o campanie „eroică" şi „glorioasă". **Disproporţia de potenţial este atât de mare încât toată acţiunea capătă aspectul unui masacru;** oricum nu ar fi nici primul şi nu va fi nici ultimul. Dacă nu ar fi acolo atâta durere şi sânge ar fi „de râsul lumii"!

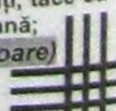
Ce fac marile puteri?

Americanii declară că încă nu au preşedinte instalat, parcă „din picioare" nu poate lua o atitudine.

Angela Merkel, din comunişti reciclaţi, tace cu gândul la „holocaust" şi la piaţa israeliană;

(continuare în pag. următoare)

SUA, SUBALTERN CREDINCIOS

Toată viaţa mea, de la copilărie şi până la 55 de ani, am avut un singur vis: să ajung în Statele Unite, să mă încarc de gustul libertăţii, să îmi fac o situaţie şi să îmi închei socotelile pe malurile Dunării. Nimic şi nimeni nu mă putea convinge că nu ar fi opţiunea cea mai potrivită.

Chiar şi după 1990 o ţineam sus şi tare că mă duc să mă pricopsesc acolo.

Rudele mele apropiate, trăitoare în S.U.A. de ani buni, încercau să mă convingă că visele mele nu au nimic comun cu realitatea: *„America este condusă de evrei, de masonerie care de fapt este acelaşi lucru, şi cea mai proastă poziţie în societate, în sensul accesului la diverse facilităţi o au albii, neevreii!"*

Auzisem de la cunoscuţi sau la mâna a doua, că atunci când te duci să te angajezi undeva, **cele două întrebări-cheie** de care depinde viaţa ta, sunt: ***„Sunteţi evreu?"*** şi ***„Sunteţi homosexual?"***

Dacă da, vei fi angajat imediat în locuri de muncă foarte bune.

Dacă nu - şi cum, în cazul meu, în mod evident nici măcar negru nu eram - nu aveam decât şanse puţine să capăt de lucru în anumite standarde.

Cine a creat această situaţie imposibilă?

Simplu: cei care conduc Statele Unite şi au perfecţionat-o cu răbdare şi perseverenţă de-a lungul existenţei acestei ţări.

Să mai spun o dată cine conduce America, nu este nevoie; ceea ce ne lasă fără grai este slugărnicia preşedintelui american - referindu-mă acum la dl. W. Bush, căci cu dl. Obama încă nu au apucat „să şteargă podelele". Oricum, are şi domnia sa asigurat postul de „mop". A numit în funcţia de secretar de stat (ministru de externe) pe d-na Hilary Clinton, fost candidat la preşedinţie în concurenţă cu Obama, care, în speranţa unui mandat viitor a şi declarat continuitatea politicii americane în Orientul Apropiat, declarând mai direct sau mai puţin direct că ***Israelul* este aliatul principal al Americii în Orientul Apropiat, pe care un isteţ ziarist de la ZIUA l-a denumit *„un apendice al S.U.A."*** Acum, cu toată modestia, ţin să atrag atenţia că **un apendice neextirpat la timpul potrivit provoacă moartea „pacientului", declanşând cea mai gravă infecţie** (peritonita abdomen acut sau, altfel zis, septicemie). **Nu ştiu dacă prin comparaţie Israelul va provoca moartea clinică a Statelor Unite, dar respectivul „apendice" deja a schimbat viziunea lumii civilizate asupra rolului şi comportamentului S.U.A.** şi, atenţie, instinctiv îşi vor întoarce ochii spre alte supraputeri - de care, slavă Domnului, nu ducem lipsă.

Deja citim în ziare (ca de obicei, "Ziua", miercuri 14 ian. 2009), că marea majoritate a populaţiei mapamondului „a indicat S.U.A. şi Israel pe primele două locuri în clasamentul ţărilor care ameninţă pacea lumii".

De Israel îmi este indiferent, dar fosta mea iubire care mi-a colorat visele tinereţii, ţinta speranţelor mele şi ale mult prea multora, şi-a arătat o dată în plus faţa de damă "sedusă şi abandonată" în cazul poziţiei pe care s-a situat în actuala confruntare dintre tancurile de ultimă generaţie din dotarea armatei israeliene şi puştile automate „Kalaşnikov" ale palestinienilor; nu vreau să reiau în discuţie „vitejia" tanchiştilor amintiţi, ci doar rolul şi responsabilitatea Statelor Unite pentru masacrul din Fâşia Gaza.

Să nu ne mirăm: dacă dl. Bush doarme liniştit după genocidul din Irak, unde nu mai numărăm irakienii ucişi, ci pe proprii fii ai poporului american care se ridică la zeci de mii, conflictul din Gaza pare să fie pentru domnia sa de importanţa unui whisky cu gheaţă luat între mese.

Ideea că centrul de putere al lumii actuale ar fi la Washington mai persistă doar în minţile unor naivi incurabili sau ale unor interesaţi în problemă; *nu, nu aţi ghicit, nu este nici la Moscova, nici la chinez.* ***Da, aţi ghicit, la Ierusalim!***

Convorbiri scurte, telefonice, fără protocol, ca de la şef de stătuleţ la şef de ditamai uriaşul; ca de la şef la slugă - ***şi culmea: sluga este ăl mare, nu „piticul"***. **Dezvăluirea aparţine de acum chiar simpaticului domn Solomovici care ne prezintă desfăşurarea pas cu pas:**

1. **Condoleezza Rice, secretar de stat S.U.A. încă până la 20 ianuarie, susţine o moţiune la ONU (Consiliul de securitate) care prevede încetarea ostilităţilor din Gaza;**
2. ***Tzipi Livni, ministru de Externe israelian, încearcă să o convingă să îşi retragă opţiunea;***
3. Condoleezaa refuză;
4. ***Tzipi Livni îi cere ajutorul d-lui Ehud Olmert, primul ministru al Israelului;***
5. **Primul ministru Olmert dă telefon la dl. Bush**, dar i se răspunde că este într-o conferinţă;
6. Dl. Olmert ţipă la funcţionarul respectiv să îi dea imediat la telefon pe preşedinte, bătând o dată cu putere cu piciorul în pământ; pământul se zguduie, **dl. Bush simte vibraţiile;**
7. **Lasă dracului conferinţa şi „face drepţi" la telefon;**
8. **Şeful Olmert îi spune: *„Bă, vezi ce e cu d-na Rice: ce, a căzut pe tărtăcuţă"?***
9. **Bush: "Am înţeles, să trăiţi!"** Îi dă telefon d-nei Rice şi îi spune: *"Ce faci maică, te-a luat apa?"*
10. **Rice îşi însuşeşte critica justă şi strigă în Consiliul de Securitate: *VETO!***

Acest cuvânt compus din patru litere condamnă la moarte 4000 de palestinieni.

„Iată ce era de demonstrat!"

Nu pot să închei fără să admir încă o dată umorul subtil al d-lui Teşu Solomovici: **articolul este ilustrat cu fotografiile celor doi preşedinţi, Bush şi Olmert; ca să nu se facă o confuzie, cine conduce S.U.A. şi cine conduce Israelul. Domnia sa se simte obligat în cuprinsul articolului să facă referire la fotografie, precizând cine este şeful Statelor Unite.** *Dacă găsiţi fotografia („ZIUA", 15 ian. 2009), veţi remarca, fără îndoială, dispreţul cu care dl. Olmert îl priveşte pe acuşi "defunctul" preşedinte!* ***Dacă mă întrebaţi, voi răspunde „din prima": are dreptate!***

Nicador Zelea-Codreanu

***

CINISMUL CARE UCIDE (continuare din pag. precedentă)

Sarkozy, cu gândul la sângele lui evreiesc alergând prin sistemele îngrămădite în organism, căutând să-şi facă renume de mediator şi pacificator datorită intereselor politice şi economice franceze în lumea arabă, pleacă în Orientul Mijlociu declarând că: „Hamasul şi-a luat o mare răspundere morală provocând acest război". Păi la ce te mai duci să împarţi dreptate, măi Sarcoază, dacă deja ai hotărât cine e vinovat şi cine nu?! Oricum, noi nu suntem proşti, să ne mirăm!

Ce face Rusia? (era să zic Uniunea Sovietică): proteste vocale în aşteptarea creşterii preţului la petrol.

Mai departe nu mă uit. **Ţările arabe se întrunesc şi doar protestează de frica embargoului posibil**, care este specialitate americană, plus obedienta Uniune Europeană, vis-a-vis de interesele Israelului.

Ce facem noi: participăm cu un jalnic scheunat la urletele haitei de lupi asmuţită de mirosul sângelui, dând trufaş din coadă a aprobare. *Datul nostru din coadă nu se prea vede, din păcate, căci are loc „cu coada între picioare".*

Între timp, oameni mor pe nedrept cu miile, şi autorităţile române „caută cu disperare" resurse financiare pentru construirea, în sfârşit, a monumentului holocaustului evreiesc din România.

Dragi conlocuitori nu „vă culcaţi pe o ureche": vom face şi noi, cât de curând, pentru început, monumentul pentru cinstirea memoriei celor 42.000 de ostaşi români, asasinaţi în timpul retragerii din Basarabia lui 27 iunie 1940.

Sunt convins că nu aveţi nimic împotrivă întrucât vom specifica pe el că au fost omorâţi de alţii; îl plasăm pe o proprietate particulară, vizibilă de oricine trece pe un drum naţional, deci nu pe un spaţiu public. Ce ziceţi, vă place? Dacă nu, scrieţi-ne la poşta redacţiei.

POST SCRIPTUM

Au trecut câteva zile de când am scris articolul şi evenimentele se precipită, masacrul populaţiei palestiniene ajunge la paroxism, depăşind orice închipuire asupra manifestării instinctelor criminale a acestor fiinţe transformate în haite ucigătoare.

Cum este posibil ca evreii, care s-au prevalat totdeauna, dar în special în ultimii 60 de ani, de poziţia de victime ale intoleranţei umane, victime ale „antisemitismului", victime ale Germaniei hitleriste, victime ale politicii anti-evreieşti a lui Antonescu şi aşa mai departe, să practice o astfel de ferocitate într-un „război" împotriva unor oameni în imposibilitate de a se apăra?

Care este scuza ta, ostaş israelian care ucizi tot ce îţi apare în cale, că tu eşti executant şi că ai primit ordin de la alţii? ***Oare ai uitat că această scuză a fost exclusă prin legile impuse de ai tăi după al doilea război mondial?***

Veţi rămâne în istoria modernă ca exemplu de cruzime!

S-a făcut caz de executarea de ostatici în cel de-al doilea război mondial? În ce proporţie? ***Pentru cei patru israelieni ucişi în ultimii ani de „rachetele" palestiniene, câţi „ostateci" vreţi să omorâţi? O mie pentru unu?***

Dar de ostateci femei şi copii aţi auzit? Premieră umanitară!

În vecii vecilor să nu mai evocaţi suferinţele voastre şi practicile şi instinctele criminale ale altora!

Am evocat totdeauna cuvintele biblice: ***„Pieirea ta prin tine, Sioane"!*** **Orice încercare viitoare de a vă prezenta ca victime, va avea în balanţă comportamentul vostru de azi!**

De câteva zile încerc să văd care este poziţia României faţă de conflict. **La postul de radio naţional, la radio-jurnal, la ora 8, nici un cuvânt despre acest măcel! *Îmi spui că s-au ciocnit două automobile nu ştiu unde, dar nu ai nimic de spus despre „războiul" din Gaza?***

Este acest „război" un lucru „tabu"? Nu aveţi voie să comentaţi? Vă este frică? De ce? Dar măcar informaţii fără comentarii nu puteţi da? **De ce?**

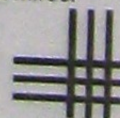
Ar trebui iniţiat un protest la nivel naţional; să nu mai plătim un post de radio care nu ne informează!

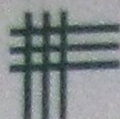
Să vorbim de postul naţional de televiziune? De posturile private să nu pomenim, că nu ştim - sau mai bine zis că ştim - ale cui sunt!

Cu excepţia lui „N24", restul nu au mâncat usturoi şi cu toate astea degajă şi prin ecran acest miros.

Luminează-ne, Doamne!

Zig-zag prin Basarabia

CHIŞINĂU - BĂLŢI – OTACI – SOROCA – CAHUL (V)

(continuare din numărul trecut)

În drum spre hotel am mai întâlnit două străzi care poartă nume celebre, din păcate însă total necunoscute nouă, bucureştenilor.

Prima poartă numele marii cântăreţe române de Operă, de renume mondial, originară din Chişinău, Maria Ciubotaru (1910-1949), solistă la Operele din Dresda, Berlin, Viena, cu rafinată tehnică a cântului, axată pe operele lui Mozart şi Strauss, care a făcut turnee în toată Europa. A fost angajată permanent la Opera din Viena. A jucat în anul 1942 într-un film românesc intitulat „Cătuşe roşii", acţiunea petrecându-se în timpul celui de-al doilea război mondial, unde se prezentau spectatorului grozăviile făcute în rândul populaţiei de către armata sovietică. Din păcate, această mare cântăreaţă română este un nume aproape necunoscut iubitorilor de Operă din ţară întrucât nu s-a făcut nici măcar o emisiune la radio sau un articol de ziar în care să se evoce marea ei personalitate. O stradă din Viena poartă numele ei. De ce nu şi una din Bucureşti? Nu ne apreciem valorile...

Chişinăul din zilele noastre

Cea de-a doua stradă poartă numele **Nadiei Russo**. Înainte strada se numea Raskova. Nu ştiu dacă sunt 100 de persoane din ţară care ştiu cine a fost Nadia Russo, cunoscută destul de bine însă între anii 1941 şi 1944. A fost o **celebră aviatoare care a făcut parte din faimoasa *Escadrilă Albă***, alături de alte patru colege: Maria Drăgescu, Marina Ştirbey, Virginia Duţescu şi Irina Burnaia. Misiunea lor era de a transporta soldaţii grav răniţi din prima linie, în spatele frontului, la spitalele de campanie. Ele au participat la luptele purtate la Odessa, Kerci, Stalingrad, reuşind să transporte cu avioanele sanitare peste 1500 de răniţi. Autorităţile comuniste din ţară au arestat-o pe Nadia Russo în 1951 şi au condamnat-o la 7 ani de închisoare, din care a executat 6 ani, apoi s-a angajat la o fabrică de ambalaje din Buftea. Nu a avut pensie. Bolnavă de amnezie, a murit într-o neagră mizerie în 1988.

Am considerat suficiente trei zile ca să vizitez pe îndelete Chişinăul. În următoarea zi, canicula neverosimilă pentru primele zile din septembrie m-a determinat să optez să petrec o zi pe malul Nistrului, în mijlocul naturii, în comuna şi totodată ***staţiunea Vadul lui Vodă***, aflată la cca. 35 km depărtare de oraş. La întoarcere am vizitat timp de 2-3 ore crama oraşului, celebră în toată Europa, galeriile totalizând 30 km.

Chişinăul interbelic

Dimineaţa, înainte de a porni pe ruta amintită, am fost din nou la gară pentru a lua micul dejun la unul din bufetele aflate aici. În timp ce mâncam pe o terasă, *gândurile iar m-au dus la vacanţele din vara anilor 1942 şi 1943.*

Mi-am amintit că lângă gară era ştrandul oraşului, foarte curat, plin de amatori de soare şi mişcare, cu bazine de înot, alei cu verdeaţă, bufet. Ştrandul se numea *„La Bivol"* şi nu mi-am pus atunci întrebarea de ce această denumire ilară. Cumpărându-mi însă cele **7 volume** excepţionale al distinsului **cercetător Iurie Colesnic**, intitulate ***„Basarabia necunoscută"***, am găsit în volumul 4 nu mai puţin de 18 pagini care se referă la *Nicolae Bivol, fost deputat în Sfatul Ţării*, după Unire fiind ales de două ori primarul Chişinăului (1923-1924 şi 1925-1926), absolvent al Facultăţii de Fizică-Matematică. A fost arestat în primele zile ale lunii iulie 1940 de către securitatea sovietică, „gustând" din plin bătăile şi mizeria puşcăriilor din Chişinău şi Tiraspol, înţelegând, intelectual rafinat cum era, că URSS este de fapt o puşcărie enormă, cel condamnat având două direcţii de mers: în Siberia sau în faţa plutonului de execuţie. În capitolul rezervat personalităţii lui este trecută şi fişa cu averea lui, alcătuită de anchetatori, printre alte bunuri ale fostului industriaş figurând şi bazinul de înot care îi purta numele. De aceea ştrandul se numea *„La Bivol"*...

Bazinul cred că nu mai există deoarece am văzut în zonă multe construcţii noi.

Alături de ştrand se afla „Câmpul sportiv" (!), o denumire unică dar perfect justificată întrucât avea o tribună, o pistă de alergări, porţi de fotbal şi vestiare. Pe acest maidan de mari dimensiuni se bătea mingea cât era ziua de mare. În 1943 însă „Câmpul sportiv" a căpătat o cu totul altă destinaţie, fiind ocupat de corturi militare cu emblema Crucii Roşii.

Din nou am văzut, în parcul din faţa gării, *locul unde urmează să se ridice monumentul care să omagieze victimele terorii comuniste.* Faţă de numărul acestora - câteva sute de mii din Basarabia şi Bucovina de Nord, monumentul ar trebui să fie de dimensiuni uriaşe, dacă s-ar grava pe o placă numele celor asasinaţi, închişi şi torturaţi sau strămutaţi în câmpiile reci ale Siberiei. Şi nu este o exagerare, ar depăşi în înălţime faimosul Turn Eiffel...

Pe acest imaginar turn al genocidului ar trebui respectată ierarhia politico-socială a victimelor.

Primele au fost membrii fostului Sfat al Ţării", care au votat în martie 1918 unirea Basarabiei cu România. Cei care nu au părăsit locurile natale în perioada 28 iunie - 2 iulie 1941, a doua zi după scurtul răgaz acordat, au fost ridicaţi de organele NKVD-ului şi au pierit în primii doi ani în lagărele de exterminare, după aşa-zise „procese", fără public, ţinute în subsolurile arhipline ale închisorii.

A doua categorie, care, din păcate, este ignorată, deşi trebuie respectat adevărul istoric, este constituită din cei 5.000 de foşti ofiţeri din fosta armată rusă care şi-au salvat vieţile, după ce au fost batjocoriţi rupându-li-se epoleţii şi au fost scuipaţi, dându-li-se chiar şi şuturi în fund de către soldaţii de rând, cu instincte primitive, care peste noapte au fost avansaţi în grad, înlocuindu-i ei pe ofiţerii de carieră. S-au refugiat în România, cei mai mulţi abandonându-şi familiile, fără a avea nimic care să le asigure existenţa. Nu ştiau, desigur, româneşte, dar statul român le-a asigurat, unora dintre ei, pensii militare minime şi i-a ajutat să practice meserii care nu necesitau cunoştinţe de specialitate. Ei erau vatmani de tramvaie, birjari, muncitori zilieri, paznici, muncitori la ferme sau la salubritatea oraşului, grădinari sau chelneri.

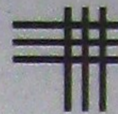
Din cele 6 ziare cotidiene care apăreau în Chişinău în 1924, doar două erau în limba română, unul în limba idiş şi trei în limba rusă. Din acestea din urmă, două erau editate de foştii ofiţeri din armata alb-gardistă, ziare care reflectau mizeria populaţiei şi atrocităţile care erau din plin prezente în teritoriul de peste Nistru, pe care ei au avut norocul să-l părăsească la timp. Ofiţerii erau grupaţi în două cluburi, care îşi aveau sediile proprii, unul care grupa numai militarii de carieră şi altul din care făceau parte şi foşti moşieri şi industriaşi care fugiseră din Rusia la timp cu familiile şi cu bunuri materiale care le-au permis să intre în sfera comerţului, deschizându-şi mici magazine. Cei din a doua categorie de imigranţi ruşi îşi aveau clubul care se intitula „Asociaţia foştilor proprietari ruşi". Lista cu numele lor, precum şi adresele lor, era cunoscută de organele de securitate bolşevice, datorită spionilor infiltraţi în rândurile acestora, şi a fost floare la ureche ca miile de ruşi să fie arestaţi în totalitate în primele două zile de la invadarea Basarabiei: "duşmani de clasă"!

Cea de-a treia categorie de victime ale terorii comuniste, ale căror nume trebuie să figureze pe monumentul represiunii staliniste, este cea mai numeroasă şi cuprinde sute de mii de români care au fost arestaţi, eşalonat, până în preajma începerii războiului, adică 22 iunie 1941. Ei erau intelectualii oraşului sau satului, funcţionari, doctori, preoţi, gospodari bogaţi (care au fost consideraţi „culaci", adică "exploatatori"), militari de carieră, ingineri, şi mulţi alţii. Nu au fost judecaţi fiindcă cei mai mulţi nu au făcut politică, ci au fost deportaţi în masă, în sute de vagoane care plecau din gările Chişinău, Bălţi, Tighina sau Cetatea Albă, cu aceeaşi destinaţie: Siberia. În locul lor au venit zeci de mii de ruşi, necunoscători ai limbii române, mulţi fără nici o pregătire şi experienţă în posturile care le-au fost oferite. (continuare în pag. 13)

Emilian Georgescu

CE-AȚI PIERDUT DIN VEDERE - ȘTIRI LUNA IANUARIE -

***

În Marea Baltică a Germaniei, în insula Ruegen, există un orășel superb numit Prora, cu o plajă precum cele din Caraibe, ce se întinde pe 3 km, cu nisip fin și alb, cu apă cristalină de un albastru magic și cu păduri înverzite ce-ți liniștesc privirea și sufletul. Cu toate acestea, în mod straniu, acest orășel nu figurează pe nici o hartă sau broșură turistică.

De ce?

Pentru că în acest loc, regimul național-socialist al lui Adolf Hitler plănuia să îi recreeze pe muncitorii germani, creând peste 20.000 de locuri de cazare, cu cinematograf, sală de spectacole, piscină, debarcader și vase de croazieră, toate în cadrul programului „Kraft durch Freude". Titlul programului, care în traducere înseamnă *„Putere prin intermediul bucuriei"*, sugerează în mod evident bucuria recreerii, reîncărcarea bateriilor, prinderea de forțe proaspete după relaxare.

Ei, aș! Tovarășii care conduc lumea au hotărât că acest program se poate traduce prin „propagandă agresivă și îndoctrinare". Tot așa cum aceiași tovarăși au hotărât că *„Deuchland uber alles"* înseamnă „Germania peste toate", când de fapt sensul este *"Germania înainte de orice"*.

Nu le ajungea germanilor câtă propagandă înghițeau în perioada aceea, și drept urmare și pe cale de consecință, veneau de bună voie pe insula Prora pentru a se relaxa ascultând puțină îndoctrinare nazistă: *„Stai, Helga, că nu am timp de drăgălășenii acum. Vreau să intru într-o lume onirică, în Nirvana, că tot am împrumutat svastica din zona asta a hinduismului. Acum îl ascult pe Goebbels într-o conferință care mă va purta spre Nirvana. Mâine pun discursul ăla care îmi place mie cu Fuhrer-ul, când răcește mai tare ca niciodată. E așa de liniștitor, Helga... și ia mâna de pe mine, că acum mă relaxez. Du-te și tu la cinema și vizionează-l pe Goring, să vezi ce bine dormi la noapte; ridică și două drapele naziste pe plajă, și o să te simți ușoară ca fulgul."*

Ținând cont că **toate aceste lucruri conținute în proiectul „Kraft durch Freude" au început a fi construite în anul 1936, când nici măcar Hitler nu știa exact că va fi provocat, finanțat și încurajat să intre într-un război mondial**, interpretarea tovarășilor este, ca să folosim un eufemism, puerilă.

Acum, *acest orășel care a fost folosit ca avanpost de către armata Germaniei de Est pe timpul războiului rece*, este în totalitate părăsit și în ruine, cu opt hoteluri cu sute de camere în paragină, excepție făcând un mic muzeu deschis pentru a-i înfiera pe naziști, și o discotecă.

Între timp, germanilor le-a venit mintea la cap și au hotărât că nu pot arunca la gunoi cloșca cu ouă de aur, luând decizia de a readuce la viață această perlă turistică.

Ei bine, acum trebuia să apară un Gold sau o Goldă. Și anume Heike Tagsgold - „sigur" o „germană-germană" cu sentimente "profund naționale", un istoric la fel ca toți istoricii de genul d-lui Mihai Chioveanu, prefațatorul cărții "Țara, Legiunea, Căpitanul", cu ascendent în Securitatea statului român.

Și ce ne spune doamna Tagsgold? *"Nu cred că este corect ca Prora să devină stațiune de vacanță din cauza a ceea ce ea reprezintă (...).* (**N. n.:** Nu reprezintă decât o perlă a litoralului german, așa cum a lăsat-o Dumnezeu pe pământ. ***Nu puteți asasina sau judeca la Nurnberg geografia sau relieful unei țări, tovarășă Tagsgold!)*** *Este locul unde naziștii au vrut să hrănească și să distreze oamenii, pentru a-i îndoctrina.* (**N. n.: *Dacă au vrut să-i omoare pe oameni, nu e bine - și e de înțeles că așa este; dar dacă au vrut să-i hrănească și să-i distreze pe oameni, iar nu este bine? Dracu vă mai înțelege!***). *Nu este o destinație de vacanță în adevăratul sens al cuvântului. Nu mă pot imagina venind aici în vacanță, nu cred că oamenii ar trebui să găsească plăcere în acest loc.* (**N. n.: *Tovarășa Tagsgold, dacă nu se poate vedea pe sine venind în Prora, ea, tovarășa, fiind de fapt, în mintea ei, centrul universului și subiectul discuției, atunci ne indică și unde ar trebui să ne găsim noi plăcerea*** și în ce ar trebui să ne găsim plăcerea. Sincer, este prima oară când auzim că *goyimilor* li se dau indicații și pentru modul în care trebuie să se distreze sau recreeze și unde trebuie să facă acest lucru, ***după ce deja știm ce trebuie să gândim, ce trebuie să spunem și cum trebuie să ne trăim viețile***). *Gruparea de dreapta are o influență mare în Germania..* (**N. n.: *OARE DE CE?***). *Trebuie să ne asigurăm că oamenii înțeleg ceea ce s-a întâmplat la Prora, avem nevoie să păstrăm acest muzeu."* (**N. n.:** Este bine ca oamenii să înțeleagă ororile războiului, ***orori ce nu au nici o legătură cu orașul Prora*, de aceea poate ar fi bine să ne asigurăm că oamenii înțeleg ceea ce se întâmplă acum în Gaza. Pare mai aproape de prezent războiul de exterminare de aici, nu-i așa?)**

Prin urmare, stațiunea trebuie să stea în paragină, fără să producă nimic din turism, în afara turismului de muzeu, pentru că așa vrea o tovarășă evreică ce nu poate trece peste frustrările ei patologice fără noimă, logică sau bun simț. Germanii însă sunt absolut hotărâți ca din vara acestui an să redeschidă stațiunea.

***

În Ucraina, țara cu una dintre cele mai mari minorități evreiești din fostul bloc sovietic (și, după cum știți bine, au fost ceva evrei în fostul URSS), **un cetățean întreprinzător a făcut anul trecut o păpușă cu chipul lui Adolf Hitler, spre a o pune în vânzare.**

Atâta timp cât ***noi întâmpinăm probleme la numele propriu de familie, Zelea-Codreanu, spre a fi folosit de cei care îl poartă din și prin naștere***, ne întrebăm atunci cum de în Ucraina pot apărea păpușele Adolf Hitler?

Ne poate răspunde sincer dl. Elie Wiesel sau Teșu, sau care o mai fi de serviciu? Alo?

***

Cât de puțin lipsește ca dragostea să se transforme în ură, atât de puțin lipsește, chiar sintactic vorbind, ca Obama să se transforme în Osama.

Noul președinte al SUA a anunțat în campania electorală că va desființa închisoarea de la Guantanamo care este o rușine națională pentru America. După ce Obama a ajuns la Casa Albă, **a eliberat primul lot de presupuși teroriști, nedovediți niciodată a fi vinovați decât de "infracțiunea" de a se fi născut arabi. De aceea au fost și eliberați: pentru că, *în ciuda tuturor torturilor sălbatice folosite de sistemul democratic minunat spre care tindem cu toții cu mare având și multă prostie*, oamenii aceștia s-au dovedit a fi vinovați fără vină.**

Imediat televiziunile americane au anunțat că *"teroriștii eliberați au jurat să se răzbune"*.

Nu are rost să mai întrebăm de ce au fost eliberați dacă erau "teroriști", ci haideți să ne închipuim pentru un moment scena: reporterii grămadă la poarta închisorii politice Guantanamo; arabii ies și se duc glonț la reporteri, sau aceștia se duc buluc peste ei și îi întreabă, profitând de faptul că au ieșit ca niște floricele, fără însoțitor, fără securist american lângă ei: *"Ce vreți să vă faceți când o să fiți mari?"*, sau: *"Ce o să faceți de acum înainte, doriți să vă răzbunați pe americani?"*; și arabii, care nici măcar nu mai știau cum îi cheamă, cu mintea "limpede" după ce ani de zile au fost forțați să asculte 24 de ore din 24 formații ca Metallica și AC/DC, la intensitate maximă, fiind privați de somn, de hrană, de lumină, având tot timpul ochelari negri la ochi, le răspund reporterilor, știind de fapt și cine sunt acei reporteri: *"Știți, domnilor, noi jurăm să ne răzbunăm. Știm că riscăm se ne întoarcem chiar acum și aici la Guantanamo, dar vrem neapărat să declarăm că noi vrem să ne răzbunăm. Și chiar vă rugăm să vă duceți și să informați opinia publică americană despre acest aspect"*.

Credem că spicherul american care a mâncat la televizor ce a învățat el că trebuie mâncat, merită premiul "Ibn Sharmuta".

Toată lumea fericită, arabii eliberați, **urma a doua tranșă să iasă din închisoare.**

Când, deodată cineva - nu știm cine, persoană sau persoane importante - l-a sfătuit pe brunețelul Obama (care este și musulman, pe deasupra), **că nu e bine așa,** că nu se face chiar așa, și că, de fapt, **deținuții trebuie doar mutați la alte închisori din Europa,** care o să-și dea acceptul pentru asta, pentru că și acolo americanii au baze și sunt puternici, și că *"Măi dragă, fă cum spunem noi, chiar dacă ai promis altceva în campania electorală: acum i-ai prostit pe fraieri, le-ai luat voturile, dar gata cu vrăjeala"*... **Altfel spus, Europa trebuie să suporte cheltuielile și să plătească oalele sparte de americani.** Până la noua mascaradă, când ni se va arunca pisica moartă la noi, în ograda europeană, dimpreună cu tot ce implică aceasta: bani, pericole etc., **vă invităm să urmăriți una din metodele democratice prin care sunt interogați deținuții** și implicit și mulți nevinovați din Guantanamo, intrând **pe site-ul *www. unsubscribeme.org* sau *www. unsubscribe-me.org***

***

Așa cum v-ați obișnuit, încercăm aproape lună de lună să dezvăluim **metodele de poliție politică și control pe care aleșii noștri, minusculii sclavi mioritici, le aplică asupra populației românești la sugestia stăpânilor lor.**

Dacă până acum unii doar credeau că orice persoană ar putea fi urmărită prin intermediul telefonului mobil, de anul trecut acest lucru a devenit o certitudine recunoscută oficial: **compania „Orange" a lansat un serviciu intitulat "monitorizare flotă" prin care se oferă urmărirea cetățenilor.**

Ne întrebăm cu tristețe de ce nu s-a monitorizat flota noastră comercială când a vândut-o Traian Băsescu, iar acum pentru „monitorizare cetățeni" se folosește sintagma „monitorizare flotă". Nu e nostim ce se întâmplă?

Posibilitatea de **a abuza de datele cu caracter personal** este mult mai mare decât în cadrul echipamentelor GPS folosite pentru automobile sau pentru telefoanele mobile. Astfel se poate urmări nu numai traseul efectuat de cetățeni, ci și cu mare exactitate locurile frecventate de aceștia, băncile și magazinele în care au intrat, străzile și casele frecventate, cu adresele exacte, ora când au ajuns acasă, când au luat micul dejun, prânzul, cina - și cu cine au făcut asta - și **o mulțime de alte date cu caracter strict personal, la care nu ar trebui să aibă nimeni acces în afara respectivului cetățean, așa cum ne prostesc deontologii democrați** (ce au făcut școala la „Ștefan Gheorghiu") că s-ar întâmpla într-o democrație. Aceste date sunt accesibile „persoanelor autorizate". Autorizate de cine altcineva decât de Serviciile Secrete - care din naționale s-au transformat în mercenare?! Serviciul "monitorizare flotă" este disponibil în mai multe țări din lume și oferă, conform site-ului Orange, „posibilitatea vizualizării unui traseu efectuat de utilizatorul mobilului" într-o perioadă de timp dată. **Astfel este încălcată legea 506/ 2004 privind prelucrarea datelor de identificare și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice.** Serviciul a fost notificat de „Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal". Știați de existența acestei Autorități? Stați liniștiți, ea a fost creată special pentru dvs., cetățenii, ca „să vă protejeze". La fel și camerele video de pe semafoarele inteligente, care nu au dat niciodată dovadă de funcționare corectă, darămite de vreun dram de inteligență; singurul motiv pentru care au fost instalate aceste semafoare fiind tocmai camerele video încorporate. Ele vă protejează de "teroriștii eliberați de la Guantanamo"... Totul pentru protecția dvs.: "mai curat, mai sucat"!

"Agenția de știri Garda de Fier"

Interviu

cu dr. ŞERBAN MILCOVEANU

"AM FOST ÎN MIJLOCUL EVENIMENTELOR DIN IANUARIE 1941"

- În continuarea interviurilor pe care cu bunăvoinţă ni le acordaţi, aş dori să purtăm o discuţie despre "rebeliunea legionară" din ianuarie 1941, întrucât în această lună se împlinesc 67 de ani de la aceste evenimente şi întrucât, la cei 97 de ani ai dvs., vă bucuraţi de o memorie extraordinară.

Aş dori să-mi relataţi ce s-a întâmplat atunci, pentru că astăzi se vorbeşte mai mult de efect şi mult mai puţin de cauză.

- Aşa este, întrucât după încetarea ostilităţilor sângeroase Mişcarea Legionară a dispărut definitiv de pe scena politică.

Precizez că Mişcarea Legionară de sub conducerea lui Horia Sima se compromisese aproape total, cu două luni mai înainte, după asasinarea prof. Nicolae Iorga şi a prof. Virgil Madgearu. La înmormântarea celor doi nu s-a pus doliu nici la Universitatea din Bucureşti şi nici la Academia Comercială, unde ambii profesori ţineau cursuri cu studenţii. Singura instituţie de stat care s-a dovedit a fi independentă a fost Academia Română: la cimitirul Bellu, prof. C-tin Rădulescu–Motru l-a elogiat în şedinţă solemnă pe prof. Nicolae Iorga.

O săptămână mai târziu eram programat pentru a ţine o conferinţă în oraşul Câmpulung, cu participarea celor doi şefi legionari locali, prefectul Paul Gălăşeanu şi comandantul Judeţenei Muscel, Petre Vălimăreanu. La sfârşitul conferinţei mele s-a ridicat din sală un legionar foarte distins, Scarlat Angheleanu, cu o întrebare referitoare la moartea prof. Nicolae Iorga şi Virgil Madgearu. Prompt, prof. Paul Gălăşeanu mi-a interzis să răspund şi a dat el explicaţia: "Întrebarea nu se pune în cursul actualelor împrejurări". Dar asasinarea celor doi iluştri oameni de ştiinţă nu a fost numai o lovitură pentru Mişcarea Legionară, aşa cum am mai spus, nu numai în faţa istoriei şi a naţiunii, dar şi în forul sufletesc al tuturor adevăraţilor legionari. Mircea Eliade şi Constantin Noica atunci s-au retras din Mişcare, în semn de protest.

Şi mai trebuie să fac o subliniere: pentru toate manifestările sale negative la adresa Mişcării Legionare, Corneliu Zelea Codreanu decisese ca Nicolae Iorga să fie lăsat pe seama unui singur judecător, şi anume conştiinţa proprie, cu propriile sale remuşcări.

Inteligenţa şi cultura au fost, să zicem, salvate de un mic incident la Facultatea de Litere şi Filosofie. Originar din jud. Olt, studentul Ion Georgescu–Vâsce s-a dus la tribuna amfiteatrului şi, în faţa studenţilor încremeniţi de eveniment, a pronunţat un panegiric în memoria prof. Nicolae Iorga. Acest student a fost arestat, judecat şi terorizat de un mic şef legionar, Ion Halmaghi, devenit după 1965 cetăţean american şi şeful pro-simiştilor din emigraţia legionară.

- Să considerăm că asasinarea lui Nicolae Iorga şi Virgil Madgearu a fost scânteia care a declanşat conflictul făţiş între gen. Ion Antonescu şi Horia Sima şi, implicit, războiul dintre Armată şi Legiune?

- În parte, da. Ion Antonescu a avut ca sprijin în acţiunile sale **două minţi malefice şi intrigante care au fost Mihai Antonescu şi Eugen Cristescu.** Pe plan politic însă conducătorul statului de atunci are mari merite şi circumstanţe atenuante. Faţă de Mişcarea Legionară a avut sensibilitate şi preţuire, dar **a făcut greşeala să-l confunde pe Horia Sima cu Corneliu Zelea Codreanu.** Înainte de a decide colaborarea, nu a avut clar în minte adevărul istoric că sunt două Mişcări Legionare diferite şi chiar antagonice: una după chipul şi asemănarea lui Corneliu Zelea Codreanu, şi alta după chipul şi asemănarea lui Horia Sima. Adresându-i-se lui Horia Sima pentru colaborare, el a crezut în mod sincer că va colabora cu adevărata Mişcare Legionară a lui Corneliu Zelea Codreanu.

Gen. Ion Antonescu s-a lămurit abia după 15 sept. 1940 asupra diferenţei dintre Horia Sima şi Corneliu Zelea Codreanu. Horia Sima a avut o sinistră duplicitate: el era informatorul lui Mihail Morusoff, el dezvăluise acestuia adresele legionarilor devotaţi politicii decise de Căpitan, de "răbdare, tăcere, suferinţă", ale celor rămaşi nearestaţi: Ion Belgea, Nicoară Iordache şi Radu Mironovici. În sept. 1938 l-a denunţat pe principele Alexandru Cantacuzino (care a fost arestat) şi în ian. 1939 l-a denunţat pe prof. Vasile Cristescu (care a fost asasinat).

La sfârşitul lui nov. 1940 fuhrerul Adolf Hitler s-a decis să opteze pentru Ion Antonescu şi, la nevoie, chiar să-i abandoneze pe legionari. Începând de la 1 decembrie 1940, statutul legionarilor nu mai era de colaborare pe picior de egalitate şi singura lor şansă era să se mulţumească a fi şi a rămâne simple unelte din subordine.

Dar să respect adevărul: nici Horia Sima şi legionarii nu puteau accepte ca în guvernarea numită legionară ei să fie trataţi aşa cum sunt trataţi recruţii când vin pentru prima dată în armată.

Am spus cele de mai sus pentru a înţelege cum a început războiul civil între Armată şi Legiune, spre nefericirea României.

Români şi Românce!

Blestemata Hidră masonică îşi arată iarăşi colţii prin rânjetul sinistru al jidovitului Alex. Rioşeanu care a ocrotit pe asasinii bravului ofiţer german, ucis mişeleşte pe străzile Capitalei şi a poruncit vărsare de sânge românesc nevinovat în faţa Prefecturii Poliţiei.

Căpitanul a spus: **mă îngrozesc când mă gândesc că pe mormintele şi pe crucile jertfelor noastre s'ar putea rid ca o şleahtă de profitori cari să-şi satisfacă pofta de putere pe spatele Ţării şi a morţilor noştri.**

Amint m Generalului Antonescu aceste cuvinte care sguduie astăzi toate sufletele româneşti şi-l rugăm să facă dreptate Căpitanului, Martirilor Noştri, Ţării şi Neamului întreg.

Dacă a suferit alături de noi să ne înţeleagă şi să fie alături de noi, care am luptat şi vom lupta căzând până la unu pentru o Românie „Ca Soarele Sfânt de pe Cer".

Suntem ostaşii unei disciplini de fer şi de foc şi înţelegem să fim oameni de ordine şi de linişte dar când pretutindeni în România de azi, **înfrăţite cu steagurile tricolore, flutură flamuri verzi, ni-i ruşine să mai vedem o clică de iudaizaţi sfidânau-ne lupta şi sacrificiile şi insultând prin prezenţa lor la cârmă pe toţi morţii noştri şi ai Neamului întreg.**

Muncitorimea românească, alăturându-se trup şi suflet ţipătului de dreaptă revoltă a curajoasei studenţimi româneşti, strigă şi ea din sute de mii de piepturi înaintea baionetelor şi a mitralierelor care vor să o măcelărească din nou:

— „NU MAI PUTEM RĂBDA"!
— VREM INLĂTURAREA ŞI IMEDIAT PEDEPSIREA A TUTUROR SLUGILOR MASONICE CARE INCEARCĂ SĂ PREDEE ŢARA DIN NOU IN GHIARA JIDOVIŢILOR.
— VREM ALUNGAREA LUI RIOŞEANU A UNELTELOR LUI.
— VREM GUVERN LEGIONAR.
— VREM ROMÂNIE LEGIONARĂ.
— CEREM ARMATEI ROMÂNE, CEREM CAMARAZILOR NOŞTRI SOLDAŢI, SĂ NE INŢELEAGĂ ŞI SĂ NU DESLĂNŢUIE UCIDEREA INTRE FRAŢI PENTRU PLĂCEREA LUI RIOŞEANU ŞI A TUTUROR JIDANILOR ŞI JIDOVIŢILOR.

TRĂIASCĂ LEGIUNEA ŞI CĂPITANUL!
Conducătorul Muncitorime Legionare
GROZA DUMITRU

1 LEU **EDIŢIE SPECIALĂ!** MIERCURI 22 IANUARIE 1941

BIRUINŢĂ noastră

COTIDIAN DE INFORMAŢIE ŞI REPORTAJ

SUS FRUNTILE, LEGIONARI!

Nu poate nimeni să omoare atâţia dintre noi câţi suntem în stare să murim pentru credinţa noastră.
Corneliu Z. Codreanu

Români şi Românce | ROMÂNI, CAMARAZI

Legionarii au participat la guvernare pe poziţia de colaborator, sub control şi sub supraveghere. Ei au primit ministerele fără putere în stat şi li s-a permis să facă ceea ce accepta şi nu cenzura gen. Antonescu.

Bicefalia - armata şi legionarii - nu este niciodată posibilă în politică.

Dintre ambiţiile lui Antonescu - printre altele, şi cea mai însemnată – **era aceea de a fi continuatorul lui Corneliu Zelea Codreanu:** să fie ovaţionat şi să i se strige "Trăiască Legiunea şi Generalul". **La fel de ambiţios a fost şi Horia Sima.** *Acesta a înaintat lui Adolf Hitler mai multe reclamaţii împotriva lui Antonescu. Conducătorul Germaniei i-a dat lui Antonescu reclamaţiile pe care le făcuse Horia Sima*, printre care era şi aceea de a fi filo-englez (bazată pe discursul ţinut la Londra în 1934, de Antonescu, ca invitat, în calitate de şef al Marelui Stat Major), şi i-a spus lui Antonescu: "*Cunosc trecutul, dar mă interesează numai viitorul*".

- După această introducere, care era absolut necesară, am ajuns şi la miezul discuţiei: "rebeliunea legionară" din 21-23 ianuarie 1941.

- În cele peste 20 de cărţi pe care le-a scris Horia Sima, minciunile prin omisiune se iau la întrecere cu minciunile prin denaturarea faptelor. Printre acestea se află şi trecerea sub tăcere a explicaţiei absolut necesare: ce l-a determinat să nu meargă împreună cu Ion Antonescu la Hitler, care îi convocase la o întrevedere în ziua de 16 ian. 1941 pentru a aplana conflictele, din ce în ce mai acute, dintre conducătorul statului şi şeful Legiunii. Laşitatea lui Horia Sima de a fi prezent în capitala Germaniei i-a dat câştig net lui Antonescu, căruia Hitler i-a spus sec: "Eşti liber să iei orice măsură care să asigure liniştea în România". De asemenea, Horia Sima exagerează "rolul" din culise al Partidului Comunist zis Român, care cuprindea maximum 1000 de membri, din care 700 erau evrei, 200 unguri şi slavi şi numai 100 români, printre şefii tineretului comunist aflându-se viitorul rabin şef Moses Rozen şi viitorul prof. universitar evreu Paul Cornea.

Două zile mai târziu, în dimineaţa zilei de 18 ianuarie, agentul englez Sarandos, grec de origine, l-a asasinat în faţa hotelului "Ambasador", unde era cazată conducerea superioară a Misiunii Militare Germane, pe maiorul Doring. În urma acestui grav incident diplomatic, Antonescu l-a destituit pe gen. Constantin Petrovicescu, ministrul de Interne, pe care l-a considerat apoi responsabil şi vinovat de ceea ce s-a întâmplat ulterior, pe parcursul zilelor de 21-23 ianuarie 1941.

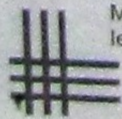
Horia Sima şi Mişcarea Legionară au simţit gravitatea situaţiei; Sima a ordonat ca organizaţiile studenţeşti, conduse de Viorel Trifa, şi Corpul Muncitoresc, condus de Dumitru Groza, să iasă în stradă şi să protesteze, cerând repunerea în funcţie a gen. Const. Petrovicescu. În Piaţa Universităţii, la statuia lui Mihai Viteazul, în faţa unei mulţimi imense, Viorel Trifa şi Dumitru Groza au ţinut discursuri extrem de tari şi de mobilizatoare.

Gen. Ion Antonescu nu a revenit asupra deciziei de repunere în funcţie a gen. Petrovicescu şi atunci **legionarii au făcut încă o adunare protestatară în aula Academiei Comerciale, unde prof. Nicolae Pătraşcu a ţinut un discurs vehement, avertizând că dacă se declanşează războiul civil, legionarii vor trage cu revolvere şi puşti de la toate ferestrele.**

Horia Sima şi conducerea de atunci a Mişcării Legionare au organizat şedinţe protestatare în Bucureşti, în aula Facultăţii de Drept de pe Bd. Elisabeta, precum şi în provincie, în toate capitalele de judeţ. La toate aceste şedinţe, ţinute simultan în ziua de 19 ianuarie 1941, au fost trimişi de la Centru oratori care, împreună cu alţii din localităţi, să creeze o mobilizare generală a naţiunii ca pentru reluarea în posesie a propriului Stat.

La Facultatea de Drept punctul de vedere al Mişcării Legionare a fost exprimat de Vasile Iasinschi şi textul citit de el se găseşte tipărit în ziarele vremii şi imprimat pe pelicule. Din acest text şi **din tot ce s-a aflat de la şedinţele ţinute în provincie nu reiese că Mişcarea Legionară ar fi pregătit o lovitură de stat, ci că nu se voia decât continuarea statului naţional-legionar stabilit la 15 sept. 1940.**

La cererea lui Vasile Iasinschi eu am fost trimis la şedinţa protestatară din oraşul Rădăuţi, în Bucovina. În cartea acuzatoare "Pe marginea prăpastiei" se spune că eu aş fi mobilizat şedinţa de la Rădăuţi pentru ca forţele locale să vină în marş forţat la Bucureşti. Eu nu-mi amintesc să fi

vorbit în termeni concreţi despre un război civil, dar, într-adevăr, atmosfera generală din provincie era foarte încordată.

În ziua de luni 20 ianuarie 1941 nu s-a petrecut nimic deosebit. Gen. Ion Antonescu a dat lovitura de stat în noaptea de 20 spre 21 ianuarie 1941.

NOTA REDACŢIEI: *A SE VEDEA PUNCTUL NOSTRU DE VEDERE DESPRE EVENIMENTELE DIN 21-23 IANUARIE 1941 ÎN PAG. 11.*

Totul a început cu două acte, unul oficial şi altul secret. Actul oficial a fost convocarea în Bucureşti, în Amfiteatrul Uniunii Generale a Industriaşilor Români, din Piaţa Romană, a tuturor prefecţilor şi a tuturor legionarilor şefi de organizaţii judeţene. Scopul convocării erau probleme economico-financiare, şi de la 9 dimineaţă până la ora 21, ministrul colonel Nicolae Dragomir i-a ţinut în discuţii abstracte şi teoretice, fără nici o necesitate practică. Evident, scopul şedinţei era blocarea în amfiteatru, absenţa din judeţele lor de origine şi consumarea inutilă a timpului. Ceea ce este de neînţeles a fost faptul că toate aceste căpetenii legionare s-au conformat prompt ordinelor de convocare la Bucureşti şi timp de 12 ore nu şi-au dat seama că erau atraşi în cursă şi se juca teatru.

Mai important este actul secret consumat practic pe teren. În aceeaşi noapte, 20-21 ianuarie 1941, la ordinul gen. Antonescu, regimentele şi toate diviziile din provincie au pornit cu armele gata de tragere la ocuparea tuturor instituţiilor de stat şi a tuturor serviciilor publice din respectiva capitală de judeţ, minus sediul legionarilor care trebuia numai încercuit şi asediat fără cucerire.

Pe tot parcursul celor trei zile etichetate în istorie drept "rebeliune legionară", pe întreg teritoriul Moldovei nu s-a produs absolut nici un conflict.

La fel şi în jud. Olt şi alte câteva judeţe.

La Brăila, Divizia 10 a ocupat toate instituţiile de Stat şi toate serviciile publice minus Chestura de Poliţie, unde legionarii s-au baricadat. Armata însă a deschis focul şi a omorât 11 legionari, iar legionarii capturaţi au fost condamnaţi la 20 de ani închisoare şi, printre ei, prefectul legionar Mihai Alexe şi chestorul de poliţie Mazilu.

La Ploieşti însă a avut loc un masacru. Prefectul jud. Prahova, cu numele de Stănescu, nu era legionar şi s-a conformat prompt. Şeful Judeţenei Prahova, comandantul legionar Victor Silaghi, a avut altă decizie şi a organizat reocuparea Prefecturii Prahova. Executând atunci ordinul, legionarii s-au încolonat şi , în perfectă ordine, au pornit să reocupe prefectura. Armata a tras o primă salvă în aer, întrucât coloana nu s-a oprit din marş, mitralierele au tras apoi în plin, omorându-l pe Victor Silaghi şi pe alţi 10 legionari aflaţi în primele două rânduri. Legionarii supravieţuitori au fost arestaţi şi condamnaţi între 10-20 de ani închisoare. Printre cei condamnaţi , marele jurist şi distins om de cultură Constantin Mântăluţă, pe care l-am cunoscut bine, mort în 1951 la închisoarea din Aiud.

Nu am alte informaţii despre ce s-a întâmplat în provincie. Ştiu însă ce s-a întâmplat în Bucureşti şi relatez cu toată sinceritatea şi cu toată obiectivitatea.

Eu făceam parte din cuibul "Axa" din care făceau parte 44 de medici şi era care era condus, după asasinarea lui Mihail Polihroniade, de către distinsul şi delicatul economist şi jurist Anton Haidaş. În 21 ianuarie 1941 m-am dus la redacţia ziarului "Cuvântul" care devenise oficial al Mişcării Legionare. Aici, directorul ziarului, prof. P.P. Panaitescu, personalitate ştiinţifică de însemnătate şi membru al Senatului Legionar, mi-a spus că "*Armata atacă Legiunea*" şi că primise ordin de la conducere să scoată o ediţie specială cu scop educativ. M-am oferit să scriu şi eu un articol; prof. P.P. Panaitescu nu mi-a dat însă nici o indicaţie pentru redactarea lui. L-am scris, articolul a fost trimis direct la tipografie, fără a fi citit. Textul scris de mine exprima foarte precis psiho-sociologia acelei situaţii politice: Legiunea să nu-şi piardă unitatea în vederea viitoarelor tratative de restaurare a ordinii naţionale; cea mai proastă situaţie este războiul civil dintre Stat şi Naţiune şi se ştie că, odată angajată bătălia, nu se schimbă nici tactica începută, nici conducerea existentă. De la redacţia ziarului "Cuvântul" am trecut pe acasă pe la supraeminentul jurist Horia Cosmovici , care locuia pe Intrarea Mihail Eminescu şi era foarte bine văzut de Corneliu Zelea Codreanu şi de Mişcarea Legionară. Mi-am continuat drumul apoi înspre str. Roma, unde era sediul Mişcării Legionare din Bucureşti. Sediul era înconjurat de trupe militare care te lăsau să intri şi nu te lăsau să ieşi: exact ca nişte capcane pentru prinderea legionarilor veniţi pentru a se informa.

La numai 200-300 m de str. Roma, în Piaţa Victoriei, la Preşedinţia Guvernului, gen. Ion Antonescu îşi avea postul de comandă. În spatele acestei clădiri se afla Cazarma Gardienilor Publici, unde se găseau peste 1000 de persoane blocate la ieşire de către trupe înarmate. **Unul dintre soldaţi, având asupra lui câteva sticle cu benzină, a luat foc, devenind o torţă vie. Nimeni nu ştie cum a luat foc nefericitul soldat. Acesta, pe nume Mircea Bădescu a primit ulterior, post mortem, o decoraţie,** şi o stradă din cartierul Bariera Vergului îi poartă numele. A fost însă singura victimă din cadrul armatei.

Dar să ne întoarcem la sediul din str. Roma în noaptea din 22-23 ianuarie 1941, unde se aflau, înconjuraţi de către armată, câteva sute de legionari. Pe la ora 4 sau 5 dimineaţă, cineva a strigat: "Ne atacă soldaţii, fugiţi pe unde puteţi şi salvaţi-vă!". Eu am fugit împreună cu dr. Nicolae Romanescu pe acoperişul unor case învecinate şi astfel ne-am salvat libertatea. Pe colegul meu de "evadare" nu l-am mai văzut de atunci; zeci de ani mai târziu am aflat că s-a refugiat la leprozeria din comuna Tichileşti, jud. Tulcea, unde lucra ca medic. Înainte de ianuarie 1941 dânsul lucrase ca medic legist la Institutul Dr. Mina Minovici.

În istoriografie, după aproape 70 de ani, încă se mai ascunde adevărul îndărătul unor minciuni. *Acele evenimente au fost o perfectă lovitură de stat dată de generalul Ion Antonescu, dar rezistenţa haotică şi neorganizată a legionarilor a primit numele de "rebeliune".* (**N. n.:** a se vedea nota noastră, **pag. 11**)

Toţi legionarii care se aflau la sediile din str. Gutenberg, str. Roma, str. Cobălcescu, str. Bârlogeni, Prefectura de Poliţie, Siguranţa Generală a Statului, Cazarma Gardienilor Publici şi alte sedii mai mici, au fost arestaţi.

- Ati fost, după cum relatati, în mijlocul legionarilor în toate cele 3 zile de conflicte.

Camarazi Ofiţeri şi Ostaşi,

Puterile întunecate ale francmasoneriei şi banului iudaic lucrează mai departe pentru nimicirea neamului românesc.

Au reuşit să introducă în Guvernul Naţional Legionar înşelând pe Domnul General Ion Antonescu, oameni de-ai lor, care încearcă să sape prăpastia între Armată şi Legiune.

Oare nu vom lupta cot la cot pentru refacerea graniţelor?

Oare nu luptăm împreună pentru consolidarea Patriei Noastre?

Dacă e vorba de tras cu arma, să nu facem ţintă unii din alţii; avem, ştiţi bine, în cine trage.

Din neînţelegerea de acum tot jidanii şi francmasonii profită.

Armată şi Legiune, Uneşte-te!

Pentru România Legionară

Trăiască Legiunea şi Căpitanul.

Cpt. medic Rez. Nicolescu Petre, Cpt. Rez. Mănescu Nicolae, Locot. medic Rez. Claudian Ion, Locot. Rez. Maior Iosif, Sublt. Rez. Caciuc Leonard, Sublt. Rez. Arţăreanu Dumitru, Sublt. Rez. Dr. Chiriceanu Dan, Sublt. Rez. Grosu Ştefan, Sublt. Rez. Dr. Crivăţ Dan, Sublt. Rez. Dr. Caragiu Ovidiu, Sublt. Rez. Farm. Pop Ştefan, Sublt. Rez. Mândru Nicolae, Sublt. Rez. Pagu P. Nicolae, Sublt. Rez. Lungu Alexandru, Sublt. Rez. Avramescu Gheorghe.

Document de epoca – manifest din ian.1941

*Desigur că nu aţi fost prezent în **cartierele evreieşti Dudeşti şi Văcăreşti**, unde au avut loc fapte reprobabile şi pierderi de vieţi omeneşti. **Ce s-a întâmplat aici?***

- În anarhia generală din după-amiaza zilei de 21 ianuarie şi întreaga zi de 22 ianuarie 1941, **aici au acţionat patru grupări civile şi nici una nu era legionară**, întrucât legionarii, după cum am relatat, se aflau în locurile centrale ale oraşului, pe care le-am amintit.

Prima - şi cea mai importantă grupă civilă - a fost formată din comisarii şi agenţii de poliţie de sub comanda luciferică a lui Eugen Cristescu, şeful Serviciului Secret de Informaţii: *au venit cu camioane în care au pus lucrurile jefuite din magazine şi case particulare*, şi au plecat strigând tare, spre a fi auziţi de victime : "Repede, la sediu!" **A doua grupă civilă** pusă pe jafuri şi crime au format-o derbedeii, haimanalele, vagabonzii şi cerşetorii care populau suburbiile Bucureştiului, fiind cunoscuţi sub numele de "**lume interlopă**". **A treia grupă** de civili puşi pe jafuri şi crime, era formată numai din **ţigani profitând din plin de lipsa gardienilor publici şi a organelor de poliţie**. Aceştia mai au "antecedente" de acest fel: în sept. 1940, la Cluj-Napoca, la retragerea autorităţilor române şi venirea autorităţilor ungare; la fel, în sept. 1944, în oraşul Oraviţa din sudul Banatului, când s-au retras autorităţile germane, până să apară autorităţile române şi armata sovietică. **A patra grupă de civili puşi pe dezlănţuirea şi alimentarea anarhiei - nu însă pe jafuri şi crime - au fost membrii neevrei ai Partidului Comunist Român şi agenţii NKVD-işti de la Legaţia Uniunii Sovietice.** Aceşti civili, sub comandă, au intrat la magazinul "Popp şi Bunescu" din Piaţa Sf. Gheorghe, **şi-au însuşit numai cămăşile verzi şi centurile cu diagonală** şi, astfel îmbrăcaţi, s-au răspândit prin mahalalele bucureştene, strigând **lozinci de mobilizare la anarhie generală**.

- Paralel cu aceste jafuri au fost însă şi victime…

- Aşa este, şi-au pierdut viaţa 120 de evrei cu unica vinovăţie că se găseau la faţa locului şi că-şi apărau avutul. Unii au fost omorâţi în magazinele lor, alţii au fost omorâţi în casele lor şi n-au lipsit victimele duse în pădure pentru a fi intimidate cu scopul de a li se afla secretele - era vorba de banii ascunşi şi de depozite cu cifru în diferite bănci din ţară şi din străinătate.

*- Legat de acest aspect sângeros **se vorbeşte, fără probe însă, fără fotografii sau martori oculari, de atârnarea victimelor în cârligele de la abatorul comunal.***

*Cu cca. 30 de ani în urmă eu l-am cunoscut pe un cetăţean pe nume **Niculescu, muncitor în ianuarie 1941 la abator, comunist ilegalist pe atunci,** ulterior promovat în funcţie de director pentru activitatea sa politică subterană, **care a negat ca s-ar fi întâmplat asemenea fapte cutremurătoare.***

- Aşa este, o aberaţie, o intoxicare a realităţii numai cu vorbe cu nimic dovedite.

Petre Pandrea, simpatizant comunist în tinereţe, în scrierile sale neagă atârnarea cadavrelor umane în cârligele abatoarelor, pe pieptul cărora era scris "carne cusher".

Înainte de 1989 Nicolae Ceauşescu a anchetat sute de persoane care au lucrat la abator şi rezultatul a fost că presupusul şi mult comentatul eveniment nu a avut loc.

Dar cum iudaismul mondial are o ură cumplită contra legionarilor, această minciună se repetă. Dar, din fericire, nimeni nu o crede.

Revenind la mersul evenimentelor: Horia Sima a semnat un ordin către toţi legionarii din ţară să înceteze orice rezistenţă şi să aştepte liniştiţi. Ambasadorul german Neubacher i-a sugerat aceasta şi apoi s-a dus la Ion Antonescu cu acest ordin. În cartea sa editată în 1950 în Germania, Neubacher relatează despre întâlnirea din 23 ianuarie 1941 atât cu Horia Sima, cât şi cu Ion Antonescu.

- Evenimentele zilelor de 21-23 ianuarie 1941 cum s-au terminat?

- Jalnic! Mişcarea Legionară a dispărut de pe firmamentul politicii; Horia Sima, autorul, a fugit în Germania împreună cu câteva sute de legionari din apropierea sa ierarhică.

În următoarele zile armata a percheziţionat stradă cu stradă, casă cu casă, şi au fost arestaţi în jur de 50.000 de oameni care au fost triaţi în trei loturi: cca. 20.000 fără apartenenţă politică dar cu dovada faptelor săvârşite, au fost trimişi în faţa tribunalelor militare şi condamnaţi la 5-10 ani închisoare. Al doilea lot, 6.000 de legionari, identificaţi pe baza arhivelor poliţiei şi jandarmeriei, au fost condamnaţi între 5 – 20 de ani închisoare. Restul, până la 50.000, au fost eliberaţi.

A consemnat Emilian Ghika

Ca **de obicei**, ziua de **13 ianuarie** care marchează jertfa eroică pe frontul antibolşevic din Spania a doi comandanţi legionari deveniţi legendari, Ion Moţa şi Vasile Marin, şi ziua de **15 ianuarie**, data naşterii geniului nostru naţional, Mihai Eminescu, constituie pentru noi momente de reculegere (respectiv de sărbătoare), dar şi prilejul de a ne aduna împreună cu legionarii din ţară şi cu simpatizanţii.

Şi tot ca de obicei, omagiem şi în cadrul revistei cele trei nemuritoare personalităţi.

De-a lungul timpului am creionat biografiile celor doi eroi, am scris despre războiul civil din Spania şi despre naţionaliştii spanioli, am publicat selecţiuni din cărţile lui Ion Moţa şi Vasile Marin (*"Cranii de lemn"* şi *"Crez de generaţie"*), am prezentat atrocităţile săvârşite de comunişti în Spania, iar referitor la Eminescu, materialul prezentat a fost şi mai amplu: conspiraţiile împotriva lui, fragmente din articolele sale ocultate, poezii, am contracarat acuzaţiile aduse privind "xenofobia" şi "antisemitismul" eminescian, am prezentat *"Testamentul politic al lui Mihai Eminescu"* şi *"Spre Eminescu"* (cărţi noi apărute, ambele de dr. econ. Radu Mihai Crişan), am rezumat studiul comandantului legionar Const. Papanace, *"Mihail Eminescu, un mare precursor al legionarismului"*, am atras atenţia asupra profanării mormântului său.

Anul acesta vă prezentăm amintirile ambasadorului spaniol la Bucureşti din acea perioadă, despre grandioasa înmormântare a celor doi eroi legionari, **iar aniversarea eminesciană o sărbătorim prin prezentarea unei noi cărţi despre Eminescu, lansată pe data de 14 ian. 2009 la Libraria "Sadoveanu" din Bucureşti.**

IN MEMORIAM ION MOŢA ŞI VASILE MARIN

13 IANUARIE 1937

marchiz PEDRO DE PRAT Y SOUTZO,
ambasadorul guvernului franchist la Bucureşti în anii războiului civil spaniol

"**Sosind la Salamanca** şi prezentându-se Excelenţei Sale Şeful Statului, Generalisimul Franco, Generalul Cantacuzino nu a fost admis ca luptător, trecând în vârstă peste 70 de ani. **Ceilalţi refuzară să intre cu gradele de căpitan, locotenent sau sublocotenent pe care le aveau în Armata Română, şi s-au înrolat ca simpli soldaţi în Tercio, Batalionul 6 - Compania 21, şi au plecat pe front.**

Detaliile morţii lui Ion Moţa şi Vasile Marin sunt destul de cunoscute pentru a nu mai lungi această povestire; voi adăuga numai că Alexandru Cantacuzino, cu o puşcă mitralieră defectuoasă pe cară izbutise s-o facă să funcţioneze, a pus pe fugă tancul rusesc ale cărui grenade omorâseră pe cei doi eroi, faptă pentru care a fost înaintat la gradul de caporal.

Moartea lui Moţa şi Marin la 13 Ianuarie 1937 a cauzat o adevărată comoţie în toată România, o furtună în care durerea se amesteca cu orgoliul că doi fii iluştri şi-au dat viaţa pentru Dumnezeu şi pentru o cauză care, dacă în acel moment era a Spaniei, Românii o considerau ca proprie, pentru că instinctul îi făcea să simtă că *războiul din Spania era o cruciadă împotriva primului pas făcut de Moscova pentru cucerirea lumii prin comunism, în executarea testamentului lui Lenin* care indica prim obiectiv peninsula noastră.

Această comoţie nu era numai sentimentală şi patriotică; dimpotrivă a provocat o mărire şi a dat o forţă politică de necrezut legionarismului, făcând să tremure vechile partide democratice.

Când sicriele înfăşurate în cele două drapele au sosit la frontiera română, au fost purtate într-un tren special aproape prin tot teritoriul naţional.

In marile oraşe, în sate şi în cătune, trenul era obligat să se oprească din mersul lui triumfal pentru ca sicriele să fie acoperite de flori şi de ramuri de brad.

În fiecare gară clerul psalmodia rugăciunile morţilor, şi ***când trenul s-a apropiat de Bucureşti, Guvernul tremura şi îi era frică că Garda de Fier ar putea prelua puterea numai cu aceste două coşciuge.*** (...)

Pentru a evita manifestări violente şi eventuale ciocniri cu poliţia, am rugat pe Codreanu şi pe gen. Cantacuzino ca să nu dea înmormântării caracterul politic pe care îl temea guvernul şi amândoi mi-au dat cuvântul că ordinea publică nu va fi deranjată, adăugând că poliţia nu este necesară să apară pe străzi pentru că se vor ocupa de menţinerea ordinii cămăşile verzi.

Probabil pentru a reduce aglomerarea publicului pe străzi, guvernul a fixat primul parcurs al cortegiului de la Gara de Nord la Biserica Sf. Ilie Gorgani, la ora două după amiază, oră în care în mod obişnuit populaţia Capitalei lua masa de prânz. Cu toate aceasta, **dintr-o populaţie de opt sute şi ceva de mii de locuitori, peste şase sute de mii de persoane acopereau până la refuz trotuarele străzilor pe unde urma să treacă cortegiul**, şi care la trecerea camionului acoperit de brad şi transformat în **car mortuar, tras de patruzeci de legionari în formaţie de cruce**, acopereau zăpada cu ramuri de brad şi flori.

Am prezidat înmormântarea, Corneliu Codreanu, gen. Cantacuzino şi eu, urmat de colaboratorii mei în uniforme falangiste şi de cei cinci legionari din Tercio, supravieţuitori, printre care apărea uriaşul Nicolae Totu cu braţul în eşarfă din cauza rănilor primite în luptele de la Las Rozas.

Poliţia s-a retras, după cum se convenise, şi **serviciul de ordine era asigurat de batalioane de "Cămăşi Verzi", fără a se înregistra nici cel mai mic incident.** Liniştea era întreruptă numai de plânsetele femeilor şi, când poporul recunoştea grupul de falangişti şi legionari, de strigătul "Trăiască Spania". (...)

Timp de 48 de ore sicriele au rămas depuse pe catafalc în Biserica Sf. Ilie Gorgani, unde garda de onoare compusă din spanioli; români precum şi personalităţi din alte naţiuni, se schimba din oră în oră. **Înaintea acestor sicrie a defilat toată populaţia capitalei române şi multă lume sosită din provincie.**

După un ultim serviciu funebru, cortegiul a pornit în drum spre Casa Verde, în împrejurimile Bucureştiului, unde era sediul Legiunii.

Din nou am prezidat înmormântarea şi **am mers prin zăpadă mai mult de 8 Km; din nou mulţimea a acoperit până la refuz parcursul, exact ca în ziua sosirii sicrielor.** Între delegaţiile mişcărilor politice asemănătoare îmi aduc aminte de colonelul polonez, mai târziu general şi eroic apărător al Varşoviei, Bor Komarowski.

Trebuia să traversăm cartierul muncitorilor de la Căile Ferate Române, printre ai cărui locuitori erau mulţi socialişti şi comunişti. Toţi erau pe stradă, cu capetele descoperite şi nici un strigăt discordant nu a rupt tăcerea procesiunii.

Ajunşi la Casa Verde, după o scurtă slujbă religioasă, Codreanu a pronunţat un scurt discurs de despărţire, preamărind fapta lui Moţa şi Marin.

La rândul meu, am rostit câteva cuvinte evidenţiind eroicul sacrificiu al acestor doi români generoşi căzuţi sub steagul nostru pentru Dumnezeu şi Spania şi am dat strigătele de rigoare la care au răspuns **zeci de mii de guri.** S-au cântat imnurile respective şi s-a defilat în coloană de onoare prin faţa sicrielor, deschizând defilarea falangiştii şi cei cinci legionari din Tercio."

- conferinţă ţinută la 13 ian. 1962, la Madrid, cu ocazia comemorării celor doi eroi legionari, Ion Moţa şi Vasile Marin -

În decursul timpului, în luna ianuarie s-au adăugat mormintele a două personalităţi:

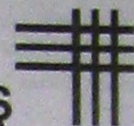

VASILE CRISTESCU (1902 – 26 ian. 1939) **Doctor în Istorie**, prof. universitar, autor al cărţilor *"Istoria militare a Daciei romane"* şi *"Viaţa economică a Daciei romane"*, **comandant legionar**, şeful jud. Vlaşca, vicepreşedintele Partidului *Totul Pentru Ţară* (expresia politică a Mişcării) şi **şef al Comandamentului Legionar de prigoană** (1938), asasinat prin trădarea lui de către Horia Sima (amănunte în cartea de memorii *"Cal troian intra muros"* - preot comandant legionar al Bunei Vestiri şi secretarul Partidului *Totul Pentru Ţară*, Ion Dumitrescu-Borşa, şi în nr. din ian. 2004 al revistei noastre – declaraţia martorului la tragicul eveniment, av. legionar Nicolae Coterbic, membru al Senatului Legionar).

IONEL ZEANA (1912 – 8 ian. 2003) **Medic**, poet, pictor, deţinut politic, **comandant legionar**, autorul *Marşului Taberelor Legionare*, **cel care a reînfiinţat Senatul Legionar** în ţară după 1989, primul şef al Senatului Legionar, cel în faţa căruia am depus legământul de legionari.

***

***

APARIȚIE DE CARTE: "DESPRE EMINESCU" – MIRUNA LEPUŞ

Dacă în 1871 Haşdeu îl considera pe Eminescu cosmopolit (articolul "Columna lui Traian"), astăzi a ajuns să fie taxat ca "xenofob" şi... evident, "antisemit"! Aşa cum remarca unul dintre exegeţii operei eminesciene, puţini îl cunosc pe Eminescu, îndrăgostitul de Neam şi ţară, evocatorul trecutului măreţ, duşmanul păturii superpuse, adversarul politicianismului, criticul formelor fără fond şi al tarelor vieţii politice şi sociale, optimistul care trasează căile pe care neamul trebuie să tindă spre a deveni un factor de ordine şi de civilizaţie la gurile Dunării. Datorită liberalilor şi masonilor al căror duşman înveterat a fost, apoi datorită comuniştilor, iar acum datorită globaliştilor, opera poetică a pătruns în conştiinţa publică mult mai mult decât aceea de luptător naţionalist.

De aceea ne bucurăm de apariţia cărţii *"Despre Eminescu şi ce am învăţat descoperindu-l"* a celui mai tânăr eminescolog, Miruna Lepuş (23 ani), licenţiată a Facultăţii de Relaţii Internaţionale din cadrul ASE.

Cu aceeaşi mare bucurie vă anunţăm că tânărul şi **prolificul publicist, doctor în Economie Radu Mihai Crişan, autorul a patru cărţi despre Eminescu** în ultimii patru ani: *"Testamentul politic al lui Mihai Eminescu"*, *"Drumul Doinei"*, *"Da! Sunt reacţionar"* şi amplul volum *"Spre Eminescu"*, **a dăruit publicului o nouă carte, *"Istoria interzisă"***, cuprinzând: *"Reflecţii infidele despre holocaust"*, *"Secretul sabiei de foc – fenomenul legionar"*, *"Cât de retrograd este Eminescu – şapte răspunsuri unui procuror"*, *"Autoapărare psihică"*, *"Nicolae Paulescu şi noi"*.

Momentul în care au început semnele de întrebare. Primul a fost **legat de Maiorescu**. Era sau nu Maiorescu de partea lui Eminescu? Din „Viaţa lui Mihai Eminescu" de Călinescu înţelesesem că Maiorescu îl susţinuse pe Eminescu până la moarte, se îngrijise de sănătatea poetului (urma să aflu că se îngrijise mai mult de poetul Eminescu decât de omul şi jurnalistul Eminescu), îi editase singurul volum antum de poezii. *Dar din corespondenţa cu Veronica nu prea reiese acest lucru.* Pe vremea aceea nu ştiam că o informaţie e bine să fie verificată în mai multe surse înainte de a o considera adevărată.

Pentru că „Viaţa lui Mihai Eminescu" de Călinescu este cea mai cunoscută biografie a poetului, nu mă gândisem nici măcar o clipă că ar putea fi vreo omisiune sau ceva inexact sau neadevărat în carte, mai ales că autorul dă mai multe variante ale datei naşterii şi a altor evenimente, motiv pentru care cartea mi-a părut documentată, veridică.

Am recitit-o dintr-o perspectivă mai critică 7 ani mai târziu, când aveam alte idei şi date despre Eminescu. *Aşa că am început să citesc mai mult, să caut în biblioteci, să găsesc şi alte surse.* Au apărut, evident, şi alte semne de întrebare.

Am citit şi *„Conjuraţia anti-Eminescu"*. La început mi se părea incredibil cum se poate să nu fie toţi de acord cu George Călinescu şi cu tot ce învăţasem la şcoală. Apoi am tot citit şi auzit lucruri care m-au convins că *„istoria e scrisă de învingători"*.

Când, în 2008, am văzut că publicitatea făcută zilei de 15 ianuarie şi lansării a încă 12 volume ce reproduc prin facsimilare o parte a manuscriselor poetului a fost aproape inexistentă, m-am hotărât să scriu despre Eminescu, despre cum am aflat unele lucruri legate el, despre cum este prezentat în programa şcolară. **Am început să mă documentez şi să scriu dintr-un sentiment de revoltă. Revoltă faţă de cei care conduc de fapt şi care aleg ce e bine să ştim şi cum e bine să gândim. Şi apoi am aflat că mulţi s-au revoltat înaintea mea din aceeaşi cauză.**

Am scris această carte cu gândul de **a strânge la un loc informaţii pe care le-am căutat mult timp,** timp pe care mulţi liceeni şi studenţi nu-l acordă lui Eminescu. În momentul în care i se citeşte opera, aproape nimeni nu caută să afle mai mult despre problemele politice ale epocii poetului sau despre ce gândea Noica despre Eminescu. (...) Şi asta se întâmplă în primul rând pentru că **nu prea aflăm că Eminescu a fost şi jurnalist, iar dacă aflăm, aceasta e singura informaţie.** Alte motivaţii ale demersului au fost lipsa aproape absolută de informaţii despre omul Eminescu în manuale şi abundenţa de date despre poetul veşnic îndrăgostit, romantic, pesimist, care a înnebunit la 33 de ani. De aceea, *am vrut să scriu un text uşor de citit şi nu foarte lung, pentru a nu descuraja pe cei care sunt descumpăniţi în faţa unor volume prea groase.*

Aşa cum există oameni care prezintă şi variante alternative despre evenimentele contemporane nouă, **aş vrea să existe şi cineva care să aibă curaj şi putere să exprime şi alte opinii decât cele oficiale despre Eminescu.** (...)

Se pare că e nevoie de mult curaj pentru a-l publica pe poetul naţional, din moment ce marile edituri le lasă pe cele mici să facă acte de bravură. *Un poet naţional nu poate fi măreţ numai într-o parte a operei sale, cea care convine. El e măreţ în tot ce a scris.* (...)

Pe parcursul căutărilor şi cercetărilor, am descoperit multe cărţi şi mulţi autori care l-au prezentat deja pe Eminescu ca jurnalist, gânditor politic şi economic, istoric, patriot. Însă am vrut să scriu în încercarea de a face „publicitate" jurnalistului Eminescu şi de a pune întrebarea „de ce?": ***de ce nu e cunoscut jurnalistul, ci doar poetul romantic?***

E în interesul multora să nu aflăm despre opera politică a lui Eminescu, altfel am fi citit la şcoală „Scrisorile" până la capăt, nu doar părţile istorice sau cele filosofice, am fi citit şi sfârşitul Scrisorii III, nu doar partea cu „—Tu eşti Mircea?/ — Da-mpărate!" şi n-am mai fi fost feriţi de tiradele ce descriu clasa politică degenerată (...)

Aş fi vrut să-mi fi spus mai devreme cineva că **Eminescu nu este doar „cel mai mare poet", ci şi „cel mai mare naţionalist" (şi asta nu în înţelesul depreciativ de azi), „cel mai mare jurnalist", un jurnalist care nu a făcut compromisuri şi care a ţinut la unitatea şi independenţa reală a României.**

Cineva nu vrea să ştim unele lucruri din istoria noastră, nu vrea să învăţăm despre trecut <u>ca să nu pricepem prezentul şi să nu avem păreri despre ce ar trebui să facem în viitor.</u> Aşa că la şcoală suntem consideraţi destul de inteligenţi şi culţi ca să pricepem „Sărmanul Dionis", dar nu destul de maturi să înţelegem măcar un articol din opera politică a lui Eminescu. (...) ... **din multe articole ale lui Eminescu am aflat lucruri care nu sunt scrise în cărţile de istorie.** Cu toate astea, numai poezii, poveşti şi nuvele citim în liceu. (...)

... mă întreb şi eu ce îi determină pe cei care concep programele şi sistemele de învăţământ să nu includă un mic paragraf dedicat lui Eminescu ca jurnalist, economist, analist politic. Sau ce face ca la **comemorările Eminescu să auzim doar poezii neutre** şi nici un articol politic. *Ne e oare frică să ne afişăm în Europa cu un poet naţional considerat antisemit, când de fapt* **el e un gânditor economic şi politic corect?**

... câte astfel de cazuri există în cărţile de istorie pe care le credem obiective şi pe care le citim la o vârstă la care tot ce e scris în manuale e în mod necesar adevărat, de netăgăduit? *Un exemplu ar fi glorificarea Partidului Liberal în cărţile de istorie, acelaşi Partid Liberal pe care îl critică Eminescu de-a lungul întregii sale cariere.*

Dacă ce am învăţat despre implicarea noastră în războaie, despre alianţele semnate de România, despre partide politice ca Mişcarea Legionară, despre regimul antonescian şi multe altele nu sunt decât o viziune ce trebuie să ne fie inoculată de mici, pentru a gândi tot restul vieţii într-un anume fel? .

Naţionalism nu înseamnă antisemitism, legionarii nu înseamnă criminali, însă lucrurile aşa sunt percepute de un public care numai asta a auzit. (...)

Se pare deci că nu e de ajuns să găseşti **adevărul, el trebuie impus.** Şi în funcţie de epocă, se reuşeşte impunerea unui anume adevăr, care sprijină politica celor ce conduc.

În *„Dicţionar de literatură română"* Eminescu e caracterizat ca „cel mai mare poet român", iar în biografie se spune **în trecere** că a fost ziarist la Iaşi şi Bucureşti. **Chiar şi la scriitorii minori apare descrierea „poet şi prozator" sau „prozatoare şi ziaristă" sau „prozator şi publicist", doar la Eminescu apare doar „poet".**

La fel se întâmplă şi cu *„**Dicţionarul literaturii române de la origini până astăzi**"*, unde **Eminescu este prezentat sec: „poet".**

În *„**Le Petit Larousse 2007**"*, Eminescu e „scriitor român", „marele poet naţional al României".

În ale sale volume ***„Conjuraţia anti-Eminescu"***, **CĂLIN L. CERNĂIANU** susţine varianta unui „adevărat domiciliu forţat la Iaşi", a unei închideri forţate la Şuţu şi a unei muşamalizări continue a „unor fraude medicale şi informaţionale". **Maiorescu ar trebui deci demascat şi ar trebui să i se ia laurii de „protector" al poetului. Ar trebui contrazise ipotezele de sifilis şi alcoolism prezentate de Călinescu, imaginea prieteniei idilice dintre Eminescu, Slavici şi Caragiale prezentată în manualele şcolare, ipoteza „perioadei întunecate" dintre 1883 şi 1889,** când Eminescu n-ar mai fi produs nimic valabil datorită bolii despre care ziarele contemporane poetului vorbeau în termeni vagi, demonstrând lipsa informaţiilor clare. Deşi titlurile capitolelor şi subcapitolelor sunt categorice: ***„Maiorescu – drumul cel mai scurt spre Morgă", „Avocatul plăteşte, medicul execută"*, autorul vine cu argumente solide,** documente în facsimil, citate, situează evenimentele în contextul epocii, demascând neadevărurile şi evidenţiind neconcordanţele.

Cel despre care Noica spunea că este „excepţional de înzestrat pentru lucrări de erudiţie şi critică literară", **CONSTANTIN BARBU**, a devenit, într-adevăr, **cel mai mare eminescolog** al generaţiei sale, dacă nu al tuturor generaţiilor. Un ciclu de **10 volume – *„Codul Invers. Arhiva înnebunirii şi a uciderii nihilistului Mihai Eminescu"***, peste 6000 de pagini format mare, stă mărturie. Pentru prima dată **<u>versiunea uciderii lui Eminescu este susţinută prin documente</u>** – scrisori şi rapoarte ale agenţilor străini, acte oficiale, însemnări ale contemporanilor marelui poet etc. – de un personaj de seamă al lumii universitare. Şi încă de un personaj dispus să meargă departe pentru impunerea adevărului. **Eminescu a fost printre primii deţinuţi politici, iar dezinformarea opiniei publice vreme de atâta timp în privinţa înnebunirii şi morţii lui, o mare campanie de manipulare în care au fost implicaţi politicieni, agenţi secreţi, medici, ziarişti, critici literari.**

Pagini realizate de Nicoleta Codrin

"CAL TROIAN INTRA MUROS" - de preot comandant al Bunei Vestiri, secretarul Partidului Totul Pentru Ţară, ION DUMITRESCU-BORŞA (IX)

(continuare din numărul trecut)

"S-a dat jos cerând să eliberăm drumul. Cu el au mai coborât şi alţii şi m-au recunoscut în maşină, începând să vorbească cu mine.

Maimuca şi însoţitorii lui, crezând că voi face apel la aceşti oameni ca să mă scoată din mâinile lor, a dat ordin ca să-i împrăştie, somând şi trăgând focuri de pistoale. Dar oamenilor nu le era teamă şi au început să-i înjure birjăreşte, aşa că au fost siliţi să elibereze drumul, mergând mai departe. (...)

Au hotărât să mergem la Bucureşti, şi acolo COMANDANTUL (HORIA SIMA – n. n.) **să facă ce vrea cu mine.**

Se luminase bine şi circulaţia începuse. Asta a fost salvarea. (...)

Ajunşi la Bucureşti, **după ce au cerut instrucţiuni de la sediu prin telefon, erau ca fierţi. Nu executaseră ordinul cum fusese dat** şi ne-am dus în Aleea Vulpache, la vila duduiei Lupeasca. Era ocupată de Poliţia Legionară. Aici m-au predat şefului de poliţie Apostolescu.

Am apucat să-i spun lui Dan să ducă pe socrul meu şi fata acasă la copii, că era aproape, pe prea sfinţitul Galaction la Patriarhie, cu maşina **să se ducă la coana Eliza CODREANU**, la bătrână (n. n.: mama Căpitanului), şi să stea la dispoziţia ei, povestindu-i cu de-amănuntul tot ce se întâmplase cu mine." (pg. 338-339)

"Dacă am întrebat pe Apostolescu de ce am fost arestat şi de ce au vrut să mă omoare, nu mi-a dat nici o lămurire, că el nu ştie nimic.

Am cerut să vorbesc cu HORIA SIMA.

- Comandantul nu mai stă de vorbă cu tine.

La asemenea răspuns, nu am mai intervenit cu nimic.

A doua zi dimineaţă, am auzit glasul bătrânei d-na CODREANU jos la intrare şi două lovituri cu palma.

- Nu-mi dai voie mie, mama Căpitanului, ca să-mi văd copiii pe care mi i-aţi arestat?! şi pleosc-trosc, pălmuia pe legionarul ce făcea de pază la intrare. Unde te duci, Lilica, vino încoace! -era însoţită de nora ei, Lilica Codreanu care, văzând atitudinea bătrânei, vrea să plece.

Au urcat amândouă pe scări, la intervenţia lui Apostolescu, căruia i-a cerut să vadă pe **cei doi fii arestaţi, HORIA şi DECEBAL (ZELEA CODREANU, fraţii Căpitanului – n. n.)**, cum şi pe ginerele ei după Silvia. Fuseseră arestaţi. **(N. n.: În timpul statului "naţional-legionar", fraţii Fondatorului Mişcării Legionare au fost arestaţi de Poliţia Legionară a noului şef legionar, HORIA SIMA, fără a avea vreo vină, şi fără a exista vreun mandat de arestare!!)**

I se făgăduise că vor fi puşi în libertate.

După ce a vorbit cu ei, i-am auzit iarăşi pe hol vocea întrebând tare:

- Unde eşti, părinte Borşa? Nu ai avut noroc să mori în Spania odată cu Ionel (Moţa, n. n.), *ai venit în ţară să te omoare banditii lui Horia Sima*

A intervenit Apostolescu: „D-nă, vă rog."

- Nici un "vă rog", vreau să vorbesc cu părintele.

Ca să evite discuţia şi vociferările, a întredeschis uşa unde mă aflam, rugând-o să vorbească mai încet.

- Părinte, soţul meu a vrut să se ducă la sediu, cum se înţelesese cu SIMA când aţi fost la noi. Acolo nu a fost lăsat să intre. A fost bruscat şi lovit, apoi adus acasă, e păzit de Poliţia Legionară, să nu părăsească locuinţa.

Decebal şi Horia au fost bătuţi şi sunt aici arestaţi. *Mai sunt şi alţii.*

Am auzit că au vrut să te impuşte la ţară şi pe drum. Nu vă las pe mâna lor. Mă duc acum la generalul Antonescu să-i spun tot şi să vă apere de hoţii lui SIMA.

I-am sărutat mâna şi a plecat. Coana Lilica dispăruse. Nu a dat ochii cu mine.

Vizita aceasta îndrăzneaţă mi-a mai alungat groaza, dându-mi ceva speranţe.

Spre seară, copiii ei şi ginerele au fost puşi în libertate." (pg. 339-340)

"Venise de la Interne Gică Ştefănescu şi Ghiţă Stoica, trimişi de Biriş. Aveau gradul de inspectori de poliţie, ca să vadă pe arestaţi.

Când au dat cu ochii de Ciorogaru, l-au luat la bătaie cu ce au avut la îndemână, lovindu-l cu un scaun în cap; a căzut plin de sânge pe parchet. De la el se auzeau ţipetele. Faptul acesta l-am aflat mai târziu.

S-a deschis uşa forţat şi au apărut amândoi în faţa mea. Îi cunoscusem pe aceşti doi tineri ca studenţi legionari şi aveam păreri frumoase despre ei: băieţi cuminţi şi aşezaţi. Gică Ştefănescu a părut mai sfios şi politicos. Ghiţă Stoica era o brută obraznică. El îl lovise mai crud pe Ciorogaru şi a fost primul care mi s-a adresat cu "bă":

- Ce vrei tu, bă? Ce, crezi că mai eşti cu CODREANU?" (pg. 341)

"A venit să mă vadă colonelul Ştefan Zăvoianu, PREFECTUL POLIŢIEI CAPITALEI. Era trist şi nu îndrăznea să-mi spună nici un cuvânt. Atunci am întrebat eu:

- Nea Fănică, spune-mi, pentru ce m-aţi arestat, că eu nu ştiu ce motive v-au îndemnat la aceasta?

Nu mi-a răspuns decât cu întârziere, căci lacrimile i-au umplut ochii. Tremura de emoţie, a bâlbâit ceva. *NU... ŞTIU... HORIA SIMA.*

Şi a început să plângă de-a binelea. Nu şi-a mai putut stăpâni plânsul. **M-a luat în braţe** şi m-a sărutat cu atâta dragoste, simţind în această amărăciune sufletul său chinuit. **M-a părăsit cu cuvintele: <<*Dumnezeu să-ţi ajute!*>>"** (pg. 341-342)

"Paznicul meu a început să mă întrebe cine sunt şi cum mă cheamă. Am tăcut ca un mut. Nu-mi venea să-mi spun numele unor copii ce se jucau cu viaţa mea.

- Nu vrei să vorbeşti? Au mai trecut prin mâna noastră jidani, care până la urmă i-am făcut să vorbească. Vezi asta? mi-a arătat pistolul, pe care, îndreptându-l spre un tablou de pe perete, a slobozit un glonţ, găurindu-l. *Te voi face eu să vorbeşti, jidane.* (...)

Cuvintele acestui băiat prost m-au jignit şi am ieşit din tăcerea mea:

- Uită-te bine la mine, uitaţi-vă amândoi. Am eu mutră de jidan?

Mă priveau cu atenţie. Păreau intimidaţi.

- Dar cine sunteţi? m-a întrebat, mai potolit.

Mi-am dat seama că ei nu cunoşteau nimic despre cei arestaţi şi cine sunt. Secret poliţienesc. Şi găsind de cuviinţă că este bine să ştie pe cine au sub pază, **I-am întrebat dacă au auzit de preotul Dumitrescu-Borşa.**

- Da! Care a fost în Spania. Dvs. sunteţi?

- Eu sunt.

- Dar pentru ce v-a arestat?

- Dacă nu ştiţi voi, nici eu nu am de unde să ştiu.

După această discuţie, purtarea celor doi paznici ai mei s-a schimbat cu totul. Mai ales a celui mai grăsuţ, care mi-a spus că se numeşte Cornel Duma, are 20 de ani, e din Lugoj şi de meserie electrician. A intrat acum în *Poliţia Legionară* şi au comandant pe camaradul Moisescu. Dacă am nevoie de ceva, ei stau la dispoziţia mea, să-mi cumpere ce-mi trebuie. Aveau ordin să nu ne dea nimic de mâncare." (pg. 342-343)

"- Vreau să te întreb numai dacă pot să scriu câteva rânduri lui HORIA SIMA şi dacă prin tine pot ajunge în mâinile lui.

- Sigur că da. Voi prezenta personal scrisoarea.

Mi-a dat hârtie şi un stilou şi am scris câteva rânduri: ***„Dragă HORIA, nu ştiu pentru ce m-ai arestat. Neamul nostru a nădăjduit că i se va face dreptate, în urma atâtor suferinţe şi nedreptăţi ce a suferit, şi tu nu ştii măcar să faci dreptate oamenilor tăi. Aş vrea să ştiu precis ce motive te-au îndemnat să procedezi astfel cu mine?"***

Boian mi-a promis ca chiar în acea zi o va da *comandantului.* **Credeam că SIMA va reveni la sentimente mai bune. Dar situaţia s-a înrăutăţit."** (pg. 344)

"A intrat Boian, zis Moisescu, zis şi Cârtiţă (poreclă dată de subalternii lui, ca elogiu pentru activitatea lui subterană).

- Vă luaţi tot ce aveţi şi mă urmaţi.

Nu aveam nimic de luat. Am coborât la parter, unde mi-a arătat telefonul.

- Aveţi voie să staţi de vorbă cu copiii 10 minute.

Nici un minut de gândire şi mi-am dat seama de intenţiile lor.

- Nu am ce să mai vorbesc cu ei. Îndepliniţi-vă ordinul.

M-a coborât la subsol.

În faţa uşii unei camere de servitori, în uniforma Poliţiei Legionare, cu un pistol automat în mână, stătea unul. La altă uşă se afla altul. Mi-a poruncit răstit să intru înăuntru, după care a încuiat uşa cu cheia. Ştiam ce mă aştepta. Mi-am făcut semnul crucii cu mâna şi m-am întins pe un pat de fier (...)

Deodată aud că se deschide uşa. (...) O voce blândă mi-a şoptit frumos. Am oare halucinaţii? Dar vocea stăruia mângâios. „Aţi scăpat de primejdie. Poftiţi cu mine sus." Am deschis ochii. Era Cornel care m-a apucat de braţ ca să mă conducă sus, în camera ce-mi fusese rezervată. Îmi cumpărase ceva de-ale mâncării, ţigări şi o sticlă cu bere, rugându-mă să mă servesc că a trecut primejdia şi are să-mi povestească el cum a fost după ce va afla totul...

SIMA cu Pătraşcu şi Biriş puseseră la cale omorârea mea şi a dr. Ciorogaru. Aleseseră executorii în care aveau încredere. Au ordonat să fim duşi la subsol în camere separate şi ţinuţi acolo până vor primi semnalul de execuţie.

În acest timp, SIMA, crezând că este bine să aibă şi consimţământul Conducătorului Statului, gen. Antonescu (*n. n.: deoarece Antonescu aflase deja de la mama Căpitanului că preotul Borşa şi Ciorogaru erau în arestul Poliţiei Legionare - a se vedea la începutul acestei pag.*), cu care se afla acum în relaţii mai bune şi credea că-l va putea convinge asupra acestui act ca fiind total spre binele organizaţiei legionare, aducând şi unele acuzaţii inventate, că am uneltit împotriva vieţii Generalului şi a lui, s-a dus să discute cu el, dar nu a reuşit să-l convingă pe Antonescu. Ba încă **l-a ameninţat pe SIMA că el nu vrea să fie părtaş la aceste omoruri şi-l va face răspunzător de viaţa noastră.**

Antonescu fusese invitat de Hitler la Berlin şi era tare pe poziţie, încât **SIMA a trebuit să cedeze deocamdată, pândind alt moment mai oportun pentru înfăptuirea crimei.**

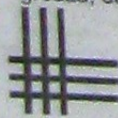
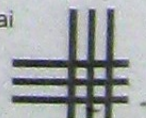
În invitaţia făcută de Fuhrer era pomenit şi Sima. Antonescu spera să meargă amândoi, dar SIMA a refuzat, motivând - auzi prostie - că „nu este pregătit sufleteşte ca să fie primit şi să discute cu Fuhrerul." Bravo răspuns.

Toate acestea au „transpirat" şi s-au ştiut. Nu au putut să-l convingă stăruinţele lui Papanace, Constant, Iasinschi şi alţii. Avea poate alte planuri ale lui. O să vedem mai târziu.

Într-o seară, a venit Boian, spunându-mi că să mă pregătesc de plecare. După o oră au apărut vreo şapte autoturisme în care ne-a introdus după metoda amintită mai înainte, cu poliţişti şi pistoale, câte unul în fiecare maşină.

După numărul maşinilor eram şapte persoane, dintre care nu ştiam decât de Ciorogaru.

Am apucat pe drumul Ploieşti şi mai departe spre Predeal.

Mă muncea gândul că vom fi duşi în cimitirul nou înfiinţat pentru legionarii omorâţi la Rm. Sărat, Miercurea, Vaslui. Fuseseră deshumate cadavrele şi reînhumate la Predeal, într-un cimitir special. ***De ce aşa departe de Bucureşti, nu-mi puteam da seama... Ca nimeni din legionari să nu mai dea de numele lor înscris pe cruce. Erau numai căpetenii ale Gărzii de Fier. Dacă cimitirul era în Bucureşti, ar fi fost pelerinaj. SIMA dorea să nu se mai audă nici de numele lor: îi întunecau autoritatea.*** *Câteva familii mai înstărite şi-au scos singure morţii lor. Aşa a făcut mama lui Alexandru Tell. Deşi bătrână, cu lopata şi cu mâinile, o noapte întreagă, a răcâit, neştiută de nimeni, vârând într-un sac pe fiul ei şi aducându-l în Bucureşti, l-a depus în cavoul familiei de la cimitirul Belu.*

Deci mă purta gândul la acest cimitir şi-mi ziceam că aici ne vor împuşca şi ne vor îngropa, neştiuţi de nimeni. Mă tot muncea acest gând, ca pe omul trecut prin groaznice primejdii, dar **la Sinaia** automobilele s-au îndreptat în sus către castelul Peleş, oprind în apropiere la o vilă frumoasă. Boian a sunat, a strigat. Au ieşit poliţişti cu şeful lor în frunte, care ne-a luat în primire şi tot separat ne-au dus în câte o cameră de la subsol. (...)

Comandantul poliţiei din Sinaia era un legionar mai vechi ceva, pe care-l cunoscusem. Îl chema Baniţă. (...) L-am rugat să ne aplice un regim mai omenesc, ca pentru politici. De ce să nu ne vedem între noi, de ce să nu luăm masa în comun, pe care să ne-o pregătim noi şi de ce să nu fim scoşi afară de două ori pe zi, câte o jumătate de oră, ca să luăm aer, căci aşa prevede regimul închisorilor? Baniţă a fost foarte înţelegător şi a acceptat tot ce cerusem eu. A vegheat totuşi şi el ca să nu cumva să fugim, până s-a convins că nu nutream acest gând şi nici o intenţie de fugă." (pg. 345-347)

"Eram doi cunoscuţi şi prieteni buni: eu cu Ciorogaru, care mi-a povestit tot ce pătise el.

Arestat, l-au dus în vila nouă de la Băneasa pe care începuse să o construiască Lupeasca, şi ţinut o noapte întreagă pe nişte paie, la subsol, în faţa unei puşti-mitraliere cu care-l păzea un legionar.

Adus în Aleea Vulpache, a fost bătut de Stoian, trecând apoi prin aceeaşi groază ca şi mine.

Gh. Răducanu cu Marin Ioachim şi încă doi băieţi mai tineri din Huşi, al căror nume nu-l mai reţin, **însoţiseră pe prof. Codreanu la sediul legionar.**

Ce se întâmplase acolo am mai povestit, dar nu complet. Profesorul - însoţit de cei amintiţi, de cei doi fii ai lui, Horia şi Decebal, precum şi de ginerele lui, Ciurescu, fiind zi de marţi şi pomenirea Sf. Anton - a participat la slujba religioasă de la biserica Sf. Anton, apoi **s-a îndreptat către sediul legionar. Aici au găsit porţile închise şi legate cu lanţuri.** *(**N. n.:** Nu s-a pomenit niciodată aşa ceva în vremea Căpitanului! Sediul era permanent deschis.)* Nu era nimeni dintre şefi, decât paza, care primise ordin să nu lase pe nimeni să pătrundă la sediu.

Decebal, mai îndrăzneţ, a rupt lanţurile şi au pătruns cu toţii în curte. Garda s-a repezit pe ei, lovindu-i pe toţi, chiar şi pe profesor, care a pătruns până în birouri. În această situaţie şeful gărzii a telefonat la Prefectura de Poliţie, anunţând că nişte bandiţi au pătruns în sediu şi să li se trimită ajutoare - care au sosit imediat, cu un camion al Prefecturii. Cum nu se cunoşteau între ei, au tras cu revolverele unii în alţii, omorând doi şi rănind câţiva dintre cei ce păzeau sediul. Însoţitorii profesorului au fost arestaţi, iar el a fost dus la locuinţa lui din cartierul Tei-Noi şi sechestrat în casă.

Acestea erau faptele, dar nu aveau nici o legătură cu mine. Îl făcusem atent pe SIMA să nu se întâmple ceva. **Cazul acesta i-a dat motive ca să scape de mine, acuzându-mă că eu aş fi pus totul la cale, exagerând întâmplările."** (pg. 347-348)

"Ştiam tot ce se întâmplă în afară. Gândurile triste ne părăsiseră. Ne jucam prin curte, aerul de munte ne pria şi ţineam şedinţe cu paznicii noştri, educaţie legionară, povestiri din trecut, războiul din Spania, şi eram ascultaţi cu mare atenţie. Vorbeam cu rândul. Poliţiştii noştri se ataşaseră de noi. Aşa că traiul în comun devenise plăcut.

Preot Ion Dumitrescu-Borşa în cadrul echipei legionare care a luptat pe frontul din Spania împotriva bolşevicilor

Conducătorul Statului plecase în Germania, la Berlin, unde urma să aibă întrevederea cu Hitler. (...) În lipsa lui Antonescu, în ziua de 29 noiembrie, a scos cadavrele în descompunere, arse de acid sulfuric, de la Jilava, Căpitanul şi cei 13, şi cu funeralii, cu mare pompă, cortegiul urmat de o mulţime de legionari, luând parte şi profesorul cu familia, au dus morţii la Casa Verde din Bucureşti. Căpitanul, identificat după cruce, Biblia şi geanta de piele ce o purta la umăr, recunoscut de d-na Codreanu, a fost depus cu sicriul în mausoleul unde erau Moţa şi Marin, iar cei 13 în morminte separate, pe două rânduri, în faţa mausoleului, cu cruci frumoase din piatră la capul lor. Toată desfăşurarea acestor funerarii, cu discursurile ţinute, le-am ascultat la radio. După terminare, am făcut şi noi la Sinaia rugăciuni şi pomenirea morţilor, cu toţii îngenuncheaţi.

În ziua următoare am aflat că toţi deţinuţii politici de la Jilava au fost împuşcaţi şi, odată cu ei, şi Moruzov cu Vârfureanu. (...)

Repet ce am mai scris, că, după mulţi ani, prin 1962, decembrie, la Aiud în închisoare, **Biriş, făcându-şi autocritica, şi-a asumat răspunderea morală a acestor asasinate, pe care le-a săvârşit din ordinul lui SIMA**, plecând însoţit de Stănicel la Jilava, unde a ordonat execuţia, controlând apoi dacă au fost toţi omorâţi. S-au petrecut acestea când Antonescu era la Berlin.

În noaptea ce a urmat, aproape de ziuă, am auzit afară discuţii aprinse şi certuri. Nu am înţeles aproape nimic ce se petrecea. Au urmat schimburi de focuri cu pistoale. Eram neliniştit de cele petrecute la Jilava, şi de cele ce se întâmplau afară şi nu am mai putut să închid ochii până la ziuă. Pe la orele 12, Baniţă ne-a adunat ca să ne comunice:

- Azi noapte a fost ridicat, de la vila lui de aici din Sinaia, prof. Nicolae Iorga, de către Traian Boieru şi patru legionari, după care, însoţit de doi, au venit aici la noi.

Garda nu le-a deschis uşa şi au venit să-mi comunice. Ei nu cunoşteau pe cei care au venit, deşi Boieru îşi dăduse numele. De la dormitorul meu de sus, am deschis fereastra şi i-am întrebat ce doresc.

Boieru mi-a spus că din ordinul Comandantului HORIA SIMA trebuie să te predau pe d-ta, părinte, şi pe dl. Ciorogaru.

Am bănuit ce avea să se întâmple. I-am întrebat dacă au ordin scris *să mi-l dea, altfel nu predau pe nimeni, eu răspund de cei ce-mi sunt încredinţaţi ca să-i păzesc.* ***Boieru mi-a spus că HORIA SIMA se află pe Valea Prahovei, să-l caut la telefon şi voi primi ordin verbal.*** *Le-am spus să aştepte, dar în acelaşi timp am întărit garda de la intrare şi am dat ordin, dacă vor începe să forţeze uşa, să tragă în plin. Am urmărit cu telefonul, începând de la Câmpina, cu răspunsuri, că a fost, că a plecat, şi peste tot acelaşi răspuns. Nu am putut să-l prind pe Comandant. Le-am comunicat la fereastră că nu l-am găsit şi că nu vă pot preda.*

Au început discuţii şi certuri cu Boieru, care a ameninţat cu spargerea uşilor, ***începând să lovească cu nişte topoarişti ce purtau la ei. A avut loc un schimb de focuri în aer,*** *apoi am ţipat la ei. "Sunteţi numai trei; dacă în cinci minute nu vă îndepărtaţi, dau ordin gărzii să tragă în plin şi vă curăţ fără nici o milă. Eu nu mă joc. Stau cu ceasul în mână." După trecerea acestor minute, am dat ordin ca să audă şi ei: Gardă, deschideţi uşa şi împuşcaţi-i pe toţi care vor să ne atace noaptea.*

Boieru a fost silit să plece.

Am aflat că Iorga a fost ciuruit de gloanţe şi sfârtecat cu topoarele. În Ploieşti fusese omorât prof. Mageanu, pe care tot Boieru îl ridicase din Bucureşti. Eu nu v-am predat. Nici nu puteam fără un ordin. Să facă COMANDANTUL tot ce vrea cu mine.

Am strâns mâinile lui Baniţă şi i-am mulţumit pentru atitudinea lui demnă. Vorbeam cu Ciorogaru. *"Crimele au început să se ţină lanţ."(...)*

Să fi fost vreo 10 zile înainte de sărbătorile Crăciunului când a venit la Sinaia Boian singur şi cu două maşini numai cu şoferii, în afară de a lui. Ne-a chemat să ne comunice că a găsit de cuviinţă Comandantul să ne pună în libertate. Răducanu cu Ioachim pot pleca, ca şi cei doi tineri, cu trenul, la Bucureşti. Fiecare în treburile lui.

SIMA schimbase tactica de luptă, făcând un alt plan pentru viitor. A spus lui Ciorogaru şi mie că noi avem **domiciliul obligatoriu:** Ciorogaru la Novaci-Gorj, la familia lui, iar eu la Bălceşti, lângă părinţii mei. A venit cu două maşini, pe care ni le punea la dispoziţie să ne ducă la locurile indicate, **însoţiţi de câte un poliţist**, de aici până la destinaţie." (pg. 349-352)

(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Ştefan Buzescu, student, 23 ani

***

NOTĂ IMPORTANTĂ PRIVIND EVENIMENTELE DIN 21-23 IAN. 1941

Dr. Şerban Milcoveanu şi unii dintre legionari susţin că evenimentele din 21-23 ianuarie 1941 reprezintă lovitura de stat dată de gen. Antonescu regimului naţional legionar.

Nimic mai FALS, şi iată DE CE:

Statul naţional-legionar înfiinţat la 14 sept. 1940 avea drept conducător cu puteri depline persoana gen. Antonescu, desemnat de Mihai I prin Decret Regal; în plus, tot Antonescu era menţionat şi ca - atenţie! - *şef al regimului legionar* (Sima fiind numit doar "Comandantul Mişcării Legionare"). *Mişcarea Legionară deţinea doar 2 ministere importante - Internele şi Externele, şi 4 ministere sociale: Presă şi Propagandă, Sănătate şi Muncă, Educaţie şi Culte, Lucrări Publice şi Comunicaţii, şi un subsecretariat la Finanţe; Horia Sima era vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri, iar prefecţii şi chestorii care erau subordonaţi Ministerului de Interne - erau legionari.*

Obligativitatea repartizării anumitor ministere legionarilor nu era prevăzută în Actul Constitutiv al Statului naţional-legionar de la 14 sept. 1940.

Toate numirile, precum şi deciziile şi legile adoptate în cadrul acestor ministere deţinute de legionari depindeau exclusiv de Ion Antonescu. *Gen. Antonescu, în calitate de conducător cu puteri depline,* **avea dreptul să destituie orice ministru.** *Iar înlocuirea unui ministru şi a celor din subordinea acestui minister nu înseamnă lovitură de stat. Mai ales având în vedere cele de mai înainte.*

Deci, din punct de vedere legal, constituţional, gen. Antonescu deţinea atât puterea legislativă, cât şi cea executivă, Horia Sima şi legionarii fiind doar nişte subordonaţi cu rol consultativ, nu de decizie. Ca atare este un nonsens a susţine că Antonescu ar fi dat lovitură de stat contra legionarilor.

În plus, Antonescu dispusese înlocuirea doar a ministrului de Interne şi, ca o consecinţă firească, a subordonaţilor acestui minister, prefecţii şi chestorii (care erau legionari).

(continuare în pag. 15)

Cuvântul Legionar

CÂND RECUNOAŞTEREA UNUI SAVANT DEPINDE DE RABIN

Este un fapt binecunoscut că acele popoare care ştiu să se laude în presă, TV, pe internet, au cele mai mari şanse să-şi impună cetăţenii la împărţirea mierii prezentului şi implicit la dobândirea unei posterităţi generoase.

Ca istoric de ştiinţă, am simţit adesea ce va să zică tembelismul celor chemaţi să susţină opera de promovare peste hotare a valorilor româneşti, conjugată cu boicotul susţinut ce tinde să anihileze pe cei care nu convin unor cercuri de interese etnice şi financiare, aflate atât în interiorul României, cât şi în afara ei.

Dacă în anii de început ai perioadei sovieto-comuniste, dascălii noştri din licee şi universităţi au reuşit, riscându-şi cariera şi viaţa, să respingă rusificarea culturii româneşti, în prezent frontul comun de rezistenţă împotriva defăimării creatorilor români îmi apare mult mai şubred.

În urmă cu vreo 30 de ani, datorită faptului că făceam la TVR emisiunile „O viaţă pentru o idee" şi „Focul viu al ştiinţei", precum şi pentru că publicasem câteva cărţi dedicate operei unor savanţi români, Edgar Papu mă declara în presă ca „fervent protocronist".

Nimic mai fals. Pornit din buna intenţie de a populariza rezultatele concrete ale inteligenţei şi ingeniozităţii româneşti, *protocronismul s-a compromis în anii ceauşiştilor, prin exagerări grosolane. Peste hotare s-a obţinut astfel nu o acreditare, ci o discreditare a valorilor româneşti autentice.*

De la o vreme, lucrurile s-au complicat. Necruţătoarea avalanşă de mediocritate suburbană vărsată în capul românilor mai ales prin emisiunile TV, dispreţul vânătorilor faţă de cultura şi ştiinţa autohtonă, maimuţăreala modelelor impuse nouă de cei care urmăresc să ne minimalizeze, au devenit pericole de o rară gravitate.

Cândva, la San Diego, G. Em. Palade, unicul român laureat Nobel, îmi spunea că ***tinerii nu se mai pot dezvolta ideatic fără să aibă anumite modele de urmat.***

Scriu astăzi despre unul din aceste modele, a cărui memorie este întinată cu bună ştiinţă. Este vorba de medicul şi biologul Nicolae Paulescu (1869-1931) cel care în 1908 oferea neurochirurgului american Harvey Cushing cea mai bună metodă de abordare operatorie a hipofizei (Cushing a confirmat textual aceasta), iar **în 1921 dăruia suferinzilor de diabet pancreina, numită mai târziu "insulină".**

Nu voi stărui asupra împrejurărilor în care lui N. Paulescu i s-a furat cu neruşinare această descoperire. E destul să amintesc că **în lucrarea semnată, aproape un an mai târziu, de canadienii J. R. McLeod şi Fr. G. Banting (distinse, printr-un mecanism de trafic de influenţă, cu premiul Nobel în 1923), cercetările lui Paulescu se află comentate şi consemnate în bibliografia canadienilor.** *Recunoscând că savantul român s-a ocupat înaintea lor de izolarea unui hormon antidiabetic,* McLeod şi Banting inserează minciuna că Paulescu „nu a obţinut rezultatele scontate". Luat la bani mărunţi de istoricii medicinei, unul dintre experimentatorii echipei canadiene (..... Best), omis şi el de la premiu deoarece era pe atunci un simplu student, a declarat în anii '70 că *laureaţii nu citiseră în original articolul lui Paulescu apărut într-o prestigioasă revistă internaţională* deoarece „nu cunoşteau limba franceză" (ce scuză stupidă pentru nişte cetăţeni ai Canadei!). *În documentarea lor, nu avuseseră la dispoziţie, susţine Best, decât un rezumat de câteva rânduri redactat de o secretară-dactilograf. Halal laureaţi Nobel, care îşi trec în bibliografie lucrări pe care nu le-au citit in extenso!*

Cum se ştie, de-a lungul timpului numeroşi savanţi de seamă, între care şi câţiva laureaţi Nobel, au protestat vehement împotriva nedreptăţii făcute marelui om de ştiinţă român. Între ei: Ch. Achard, M. Arthus, J. Murray, J. Bordet, J. P. Pavlov, Ch. Richet ş.a.

Din nefericire, N. Paulescu continuă să fie „vânat" cu perseverenţă şi după moarte. Calificat drept *persona non grata*, i s-a aplicat cu fierul roşu stigmatul de *naţionalist-antisemit*.

De fapt, această ştampilă se poate obţine foarte uşor. Am căpătat-o şi eu, în 1992, când am demonstrat în presă, pe baza semnăturilor a peste 100 de lucrători ai Abatorului Bucureşti, între care şi 7 hahami evrei, că acolo nu a avut loc nici un aşa-zis masacru legionar, *iar faptele şi pozele inserate de mafelicul Ilya Ehrenburg în cartea „Prin Europa", sunt de la Abatorul din Riga!* Şeful institutului unde lucram, acad. Nicolae Cajal, nu mi-a iertat niciodată acest adevăr „strigat în gura mare", care nega gogoriţa holocaustului, aducătoare de bani graşi de la Joint.

De altfel, chiar preşedintele României s-a pricopsit, nu demult, cu calificativul de antisemit, pentru o simplă „greşeluţă" de geografie.

Din păcate, concetăţenii noştri nu iau nici un fel de atitudine faţă de aserţiunea *„românii sunt antisemiţi din născare"*, continuând să admire impostori fără valoare precum „pârâtul scriitor" Elie Wiesel, laureat Nobel fără operă, care şi-a permis să insulte cu obrăznicie poporul român, atunci când a afirmat că în Maramureşul ocupat de horthyşti, tot noi am fi fost vinovaţi de persecuţiile antievreieşti din perioada 1942-1944.

Asta lăsând la o parte semidoctul termen de „antisemit", când o lume întreagă ştie că şi arabii sunt semiţi, după cum semiţi au fost odinioară şi fenicienii, inclusiv cartaginezii, cu Hanibal în frunte.

Dar să revenim la N. Paulescu:

În 2003, la Congresul Mondial de Diabet de la Paris, conducerea Federaţiei Internaţionale de Diabet a luat hotărârea să-i cinstească memoria, recunoscându-l oficial drept descoperitor al insulinei. Se hotărâse în plen cu luni de zile mai înainte, ca în holul marelui spital parizian „Hotel Dieu", vechi de peste 500 de ani, să fie plasată o placă comemorativă, în care figurau profesorul parizian Etienne Lancereaux (celebru clinician în domeniul diabetului) şi elevul său Nicolae Paulescu. Se instituia în acelaşi timp un premiu internaţional „N. Paulescu", care urma să răsplătească anual cele mai bune lucrări ştiinţifice dedicate diabetului. Fusese nominalizat laureatul din acel an, 2003, un medic din Italia.

Placa ce cinstea pe Lancereaux şi pe Paulescu fusese deja plasată în perete, ceremonia dezvelirii ei festive fiind anunţată pentru a doua zi.

Dar... lovitură de teatru!

În dimineaţa următoare, cunoscutul cotidian parizian "Le Monde" se dezlănţuie împotriva lui Paulescu, care este acuzat că a fost antisemit (în urmă cu un secol). Semnatarul articolului, nimeni altul decât o rudă apropiată a acelei maniace care-i acuzase de legionarism şi fascism şi pe Vintilă Horia (laureat al prestigiosului premiu Goncourt), Emil Cioran, Mircea Eliade şi, culmea, pe Eugen Ionescu, a cărui mamă fusese evreică.

Speriat şi bun mozaic, profesorul parizian Gerard Slama de la „Hotel Dieu" dispune urgenta smulgere din perete a plăcii comemorative, precum şi anularea premiului „Paulescu".

Întrebat „de ce" a făcut asta de către un profesor din România, G. Slama îi mărturiseşte că ***un singur om de pe malurile Senei ar putea dispune reinstalarea plăcii şi reinstaurarea premiului internaţional "Paulescu". Iar acela era.... RABINUL ŞEF AL PARISULUI.***

Aşadar, această înaltă faţă bisericească mozaică dicta forurilor academice franceze, Primăriei Parisului şi Federaţiei Internaţionale de Diabet.

Ei bine, profesorul român a cerut audienţă la rabinul şef. Din păcate, în acel moment acesta era în SUA, aşa că, nici până azi placa de la "Hotel Dieu" şi premiul "Paulescu" nu au reintrat în atenţia obedienţilor (citeşte „fricoşilor") care se află în fotoliile oficiale ale conducerii respectivelor foruri ştiinţifice.

Comentând acest eveniment care elimina în mod abuziv numele marelui savant român din câmpul recunoaşterii internaţionale, **acad. Nicolae Cajal** a încercat, într-un articol apărut în „Flacăra", „să împace şi capra şi varza": concluzia celui care până de curând fusese **vicepreşedinte al Academiei Române, dar ocupa şi titlul de preşedinte al Comunităţii Evreieşti din România**, a sunat aproximativ aşa: ***„Este adevărat că Paulescu a fost antisemit dar, ca descoperitor al insulinei, nu merită o asemenea sancţiune pătimaşă. Una este atitudinea lui socio-politică, alta activitatea lui ştiinţifică"***.

Am respins, în acelaşi număr al revistei, apoi în februarie 2005, într-o publicaţie din America, acest mod de a interpreta personalitatea lui Paulescu. Eticheta de antisemit i-a fost pusă datorită unor scrieri în care se înverşuna împotriva unor negustori şi cămătari evrei care exploatau la sânge pe săracii satelor româneşti. Erau blamaţi cârciumarii, mulţi dintre ei evrei, care în mod deliberat cultivau viciul pentru a se îmbogăţi. Credincios ortodox practicant, savantul şi-a permis, în numele celei mai fireşti libertăţi de opinie, să afirme că anumite precepte creştine sunt superioare, din punct de vedere al umanismului, celor exprimate în scrierile rabinice. N. Paulescu nu a fost niciodată un adept al agresivităţii sociale faţă de evrei; dimpotrivă, a fost împotriva acelui *„numerus clausus"* care, teoretic, limita numărul studenţilor evrei ce accedeau în învăţământul superior. Zic teoretic, pentru că *practic studenţii evrei la medicină au reprezentat între 1900 şi 1930, anii în care Paulescu a fost profesor la Bucureşti, circa 30-35% din totalul celor care au devenit medici. Asta înseamnă că, socotind că în România trăiau circa 1.000.000 de evrei, faţă de aprox. 18-19.000.000 de români creştini, proporţional numărul studenţilor mozaici ar fi trebuit să fie de cel mult 16%.* La facultatea ieşeană de medicină, în anumiţi ani, numărul studenţilor evrei ajungea, uneori depăşea uşor, 50%. Paulescu era necăjit nu că tinerii evrei merg la medicină, ci că junii români nu sunt interesaţi să devină discipoli ai lui Hippocrate.

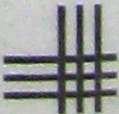
Aşadar, aşa zisul antisemitism al lui Paulescu nu avea nici o urmă de agresivitate şi, aşa cum afirmă numeroşii săi elevi de origine evreiască, profesorii Sager, Kreindler, Marcu Cajal (tatăl lui N. Cajal) ş.a., criteriul promovării examenului de fiziologie nu era etnia, ci ştiinţa.

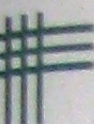
De altfel, nu trebuie să ne mirăm că, **pe fondul unei condamnabile şi ruşinoase pasivităţi româneşti, continuăm să fim împroşcaţi cu minciuni care urmăresc să maculeze imaginea noastră în lume.** Un exemplu din acelaşi domeniu este existenţa ***„Şcolii Superioare de Medicină pentru evrei" care a funcţionat în cele mai bune condiţii oferite de statul nostru în colaborare cu prospera Comunitate Evreiască în anii pe care profitorii actualei „industrii a holocaustului" îi clamează că ar fi fost „cei mai negri" (1940-1945).*** *Obligaţi de aliaţii germani ai momentului să menţinem în facultăţile noastre de medicină un număr foarte mic de studenţi evrei, tineri de excepţie, iar restul să-i eliminăm, s-a găsit această soluţie rodnică: înfiinţarea la Bucureşti a unei facultăţi speciale pentru evrei, la care să predea profesori de aceeaşi etnie, care se distinseseră până atunci, baza clinică fiind spitalul Caritas.*

(continuare în pag. 15)

Radu Iftimovici,

profesor doctor, membru titular al Academiei de Ştiinţe Medicale, membru titular al Uniunii Scriitorilor, laureat UNESCO

Corespondență

PLUGUŞORUL ROMÂNIEI LEGIONARE

Mâine anul se-nnoieşte
Şi pornit-am la urat.
Ceata noastră-n valuri creşte,
Cum n-a fost la noi în sat.

Bravi feciori, strigaţi odată,
Îmbrăcaţi în cămăşi verzi,
Să răsune ţara toată,
Căci avem cu toţi un crez.

Vremurile sunt sinistre,
Dar avem un nobil plan
În simboluri codreniste:
Să-l urmăm pe Căpitan.

Anul Nou ne bate-n uşă,
Să alegem bob cu bob:
În întreaga Românie
Să nu fie nimeni rob.

Noi venim să dăm o brazdă
Din Cetatea lui Ştefan,
Între-a noastre vechi hotare,
Pân la Nistru şi Liman.

Pentru anul care vine
Vă dorim o viaţă nouă,
Că intrăm în zori de mâine-n
Anul două mii şi nouă.

De prin munţi pornim în cete
Cu sumane îmbrăcaţi,
Însoţiţi de mândre fete,
Prinşi în horă braţ la braţ.

Ascultaţi urarea noastră,
Gospodari şi gospodine,
Şi în prag, şi la fereastră:
La Mulţi ani! Şi numai bine!

Glasul nostru să vă fie
Un simbol de bunăstare.
În întreaga Românie
Anul Nou e-n sărbătoare.

Vă dorim viaţă lungă,
Fără zbiri şi umilinţi.
Vrem sămânţa să ajungă
Pentru-a noastre biruinţi.

Spiritul să-i reînvie
La al nostru Căpitan,
Din Carpaţi până-n câmpie
Să-l urăm din an în an.

Grigore Popovici, Rădăşeni

***

ZIG ZAG PRIN BASARABIA: CHIŞINĂU - BĂLŢI – OTACI – SOROCA – CAHUL (IV)

(continuare din pag. 4)

S-au instalat în casele şi gospodăriile celor alungaţi, fără a contribui cu nimic la dezvoltarea şi prosperitatea ţinutului dintre Prut şi Nistru.

Dar pe soclul viitorului monument, imaginar, desigur, trebuie săpat şi numele unei personalităţi de prim rang a Mişcării Legionare, despre care actualmente nu se ştie absolut nimic.

În cartea lui Iurie Colesnic, *„Basarabia necunoscută"*, în volumul 4, în 16 pagini, împreună cu fotografii şi documente este prezentată **Alexandra Russo. Membră marcantă a Mişcării Legionare, era fiica boierului Leonid Russo**, din marele arbore genealogic al neamului Russo, unde îl găsim şi pe Alecu Russo. Această femeie a demonstrat prin propria viaţă că omul de caracter se naşte cu nişte convingeri pe care nu le mai poate abandona. În perioada interbelică ea a fost una din puţinele femei care au făcut politică. Nu s-a împăcat cu nici un guvern şi nu a fost agreată de nici un guvern. Atunci când au venit sovieticii, la 12 iulie 1940, a fost arestată. N-a plecat în refugiu pentru că una din fiice era în spital, fiind operată. Dar cred că adevăratul motiv a fost altul, ea nedorind să plece din teritoriul pe care a promis să-l apere şi pentru care s-a sacrificat. Istoria Mişcării Legionare nu poate fi concepută fără cunoaşterea activităţii Alexandrei Russo. S-a născut în 1892 în Chişinău, a fost mare moşiereasă; din 1933 a fost reprezentanta Gărzii de Fier în Basarabia, unde a dus o luptă acerbă împotriva organizaţiilor comuniste. Ea era cunoscută bine de către organele NKVD-ului înainte de 28 iunie 1940, ceea ce a făcut pe data de 2 iulie să fie imediat arestată. A fost anchetată (sunt reproduse în carte procesele verbale ale interogatoriilor conduse de sublocot. Seineman, care a folosit toate procedeele, cele mai murdare, începând cu şiretlicul, şantajul şi terminând cu tortura fizică). Pentru aceste „anchete", acestor călăi odioşi li s-au agăţat pe piept multe ordine şi medalii - pentru „eroismul" lor demonstrat în camera de tortură. Starea ei materială de invidiat - mare moşiereasă, care avea în satul Micăuţi 13.000 ha de pământ, vie, 100 de cai şi mii de oi, **printre altele fiind proprietara în Chişinău pe str. Kiev 81 a patru rânduri de case - a făcut posibil ca aici să se afle sediul central legionar, bine organizat, care cuprindea peste 200 de oameni. În casele ei comandantul legionar Sergiu Florescu, ziarist şi şeful Basarabiei Legionare, a editat începând din 1936 revista *„România Creştină"*, pentru ca apoi, în noaptea 21/22 sept. 1939 să fie unul din cei trei fruntaşi legionari asasinaţi în oraş, din ordinul lui Carol al II-lea.**

Tot Alexandra Russo a contribuit material şi la înfiinţarea organizaţiei legionare din Orhei şi la înfiinţarea Cetăţuilor din Chişinău, şefă fiind Nina Nikolaevna, nepoata ei.

Alexandrina Russo a fost condamnată la 8 ani de închisoare, pe care nu i-a putut executa, întrucât la 11 mai 1943 s-a stins din viaţă în lagărul din oraşul Karaganda.

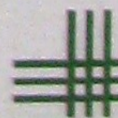

Noaptea în Chişinăul din zilele noastre

Iurie Colesnic încheie prezentarea Alexandrei Russo cu aprecieri elogioase, pe care îmi face plăcere să le reproduc în întregime: *„Într-o ţară care îşi respectă cetăţenii, ar fi firesc ca cele mai distinse personalităţi să fie privite printr-o optică aparte. Astfel, personalitatea distinsei doamne Alexandra Russo şi-ar recăpăta dimensiunea ei reală. Astăzi, tot ce mai putem face pentru ea este să-i cinstim memoria şi, poate, cel mai potrivit lucru ar fi* ***să-i înălţăm un monument în inima Chişinăului, un monument care ar simboliza: femeia-mamă, femeia-luptător, femeia-eroină, care ştie să-şi apere idealul. Idealul Alexandrei Russo a fost un destin mai bun pentru basarabeni.*** *"*

Gata însă cu meditaţiile, la drum spre Vadul lui Vodă şi Crama Chişinăului!

(continuare în numărul viitor)

ÎNDREPTAR ORTODOX (I)

NAE IONESCU

ŞTIINŢIFICII ŞI TEOLOGIA

"Ştienţismul e unul din complexele de inferioritate ale teologiei rumâneşti. **Aţi băgat, poate, de seamă că e în viaţa omului o vârstă la care fiecare din noi „ştim tot". E vârsta clasei a VI de liceu; când fiind în contact mai strâns cu ştiinţa pozitivă, ne închipuim că tot se poate înţelege şi explica cu ajutorul instrumentului,** aşa de ispititor în simplitatea lui lineară, pe care această ştiinţă — câtă poate intra în capul nostru la vârsta aceea — ni-l pune la îndemână; şi că tot ce nu se cuprinde în cadrele ştiinţei e basm, superstiţie sau naivitate.

Există însă şi în istoria spiritului omenesc o asemenea vârstă. Cronologic ea se aşează, cu maximul ei de intensitate, **cam pe la 1870.** Şi este, în ignoranţa ei îndrăzneaţă şi stupidă — cuvântul nu e prea tare pentru o epocă dominată spiritual de Vogt, Moleschott, Buchner, Wagner, David Friedrich Strauss, sau Haekkel — una din epocile cele mai coborâte ale culturii umane. Este adevărat că stăpânirea aceasta nu a durat prea mult. **Criza raţionalismului,** ale cărei prime simptome par a fi apariţia impresionismului francez în pictură şi invazia literaturii ruseşti în Europa, trebuia să ducă repede înspre declin şi **acest pozitivism ştienţist, care nu oferea nevoilor metafizice ale omenirii decât pseudoevidenţe simpliste şi mărginite.**

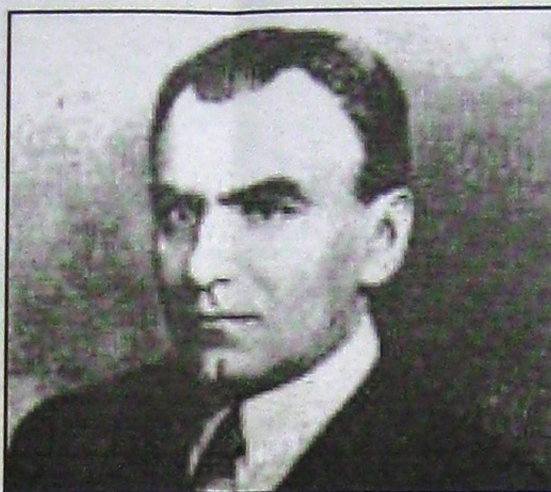
Dar dacă oamenii de ştiinţă, dându-şi seama de limitele exacte ale eforturilor lor, au renunţat să mai transforme în generalizări metafizice rezultatele — desigur nu precare, dar cu o semnificaţie unilaterală — ale cercetărilor lor, a rămas totuşi, în mintea unei întregi categorii de oameni — pasibilă de intimidare, pentru că lipsită de siguranţă personală — un fel de teamă nelămurită în faţa prestigioaselor construcţii ştiinţifice; teamă care este cu atât mai adâncă cu cât contactul omului cu ştiinţa e mai îndepărtat şi care se precizează în sentimentul că lipsa de atingere cu această ştiinţă echivalează cu o ignoranţă care descalifică. Sentiment fără îndoială primar, dar care ia libertatea de acţiune şi de gândire multor „doctori" ai teologiei rumâneşti. Atitudinea aceasta care dezonorează teologia, pentru că o atinge în demnitatea ei de ştiinţă de sine stătătoare, cel puţin tot atât de curată ca toate celelalte ştiinţe, şi care înfăţişează pe ostenitorii respectivi nu numai ca neştiutori, dar şi ca neconvinşi ai teologiei, este fundamental falsă.

Să observăm că în mintea acestor oameni se confundă ştiinţa cu ştiinţa pozitivă; se reduce adică ştiinţa la ştiinţa pozitivă, şi mai grav, nu se conferă caracter ştiinţific decât afirmaţiilor de tonalitate pozitivistă; ceea ce constituie încă o restrângere, chiar înăuntrul ştiinţelor pozitive. Felul acesta de a gândi nu e numai fals. El e şi inferior; şi dovedeşte o totală lipsă de cunoaştere a mecanismului ştiinţei pozitive. Eu ştiu că a existat şi a avut chiar succes odată părerea că atât adevăr e într-o afirmaţie, câtă matematică este cuprinsă în ea. Dar convingerile acestea au trecut.

Astăzi se ştie, chiar de silabisitori în ale ştiinţei, că fiecare domeniu de cercetare omenească îşi are incertitudinile lui; că înaintea fiecărei ştiinţe se deschide, la un moment dat, un câmp al presupunerilor; şi că, chiar în matematici, anumite teorii şi anumite înţelegeri sunt în funcţie de temperamentul şi subiectivitatea cercetătorului, unele probleme neîngăduind decât asemenea soluţiuni. Exact, vai! ca în metafizică, de pildă, unde adevărul e în funcţie de timp şi loc! (...)

Cred că multă vreme de aci înainte lumea se va veseli pe seama închinătorilor ştiinţelor „pozitive", care au considerat întotdeauna un număr imaginar drept ceva pozitiv, dar au refuzat acest caracter unei naţiuni sau unei biserici.

Pentru ca să fie ştiinţifică, se cere unei afirmaţiuni: să se supună rigorilor logicei şi să reziste unei confruntări cu realitatea la care se raportă. O afirmaţie nu e însă ştiinţifică în ea însăşi. Ea e ştiinţifică în măsura în care se poate încadra într-un

sistem de afirmaţiuni legate într-un tot unitar având anumite metode şi raportându-se la un anumit domeniu; cu alte cuvinte, întrucât se poate încadra într-o ştiinţă; care, aceasta din urmă, nu se defineşte printr-un anumit obiect — unul mai... pozitiv decât altul — cât, mai degrabă, printr-o anumită perspectivă asupra realităţii şi mai ales prin putinţa de a face sistem. Asta e ştiinţa.

Dar atunci teologia nu are nimic de invidiat altei ştiinţe şi cu atât mai puţin se poate ruşina în faţa unora din ele. Căci cineva poate să se ţină numai de întâmplările care îi cad imediat sub simţuri şi să nu facă ştiinţă, iar altul să caute numai spre lucrurile din cer şi totuşi să facă.

Iar dacă e vorba de ierarhizare, apoi parcă tot mai sus stă teologia, ale cărei temeiuri stau în cuvântul revelat al lui Dumnezeu, decât oricare altă ştiinţă al cărei obiect e numai făptură a lui Dumnezeu, lăsată la dispoziţia bietei noastre putinţe de a înţelege.

Să lăsăm, deci, în pace ştiinţa pozitivă. Ea nu conferă nici un fel de demnitate specială. Cel puţin teologilor, nu. E drept însă, adevăraţilor teologi."

- articol apărut în "Predania", oct. 1937 -

RELIGIE ŞI MORALĂ

Înălţarea cugetului şi îmbunătăţirea inimii — oricât ar fi ele de necesare — nu pot fi considerate ca scop al învăţământului religios în şcolile secundare. **A afirma că se poate înlocui studiul religiei creştine ortodoxe** — care uneori se luminează şi prin cunoaşterea unor canoane — **printr-o predică morală, însemnează a crede** (ceea ce probabil nu e cazul d-lui prof. Iorga) **că religia se poate reduce la morală.** Asta însă ne-ar îndepărta de „adevăratul sens al ortodoxiei" şi **ne-ar arunca iremediabil în lagărul „unui protestantism care a luat câmpii"** (pentru a întrebuinţa chiar termenii d-lui profesor). *(N. n.: articolul a fost scris cu ocazia unui discurs al lui N. Iorga la Senat, în care acesta s-a ocupat, între altele, şi de problema învăţământului religios)*

Lăsând la o parte problema învăţământului religiei — care, în treacăt fie zis, trebuie să fie altceva decât trăirea religioasă, care se face la biserică, prin biserică — e neapărat necesar să tragem o linie de demarcaţie între religie şi morală. **Care morală are dreptul şi trebuie să urmărească înălţarea cugetului şi îmbunătăţirea inimii, dar care în nici un caz nu se poate suprapune, necum să se poată substitui religiei.** E adevărat că un om crescut şi trăind efectiv în învăţătura bisericii noastre ajunge, neapărat, la o înălţare a cugetului şi o îmbunătăţire a inimii — dar asta nu ca un scop ci ca o consecinţă a felului de a înţelege şi valorifica existenţa. Viaţa religioasă şi bunurile ei constituie un domeniu în toate felurile mult mai larg decât cel al moralei; şi **a reduce religia la o „predică morală", fie şi „cu exemple luate din vieţile sfinţilor",** însemnează a înlesni alunecarea **înspre o morală laică (înspre o francmasonerie oarecare),** a pierde „sensul adevărat al ortodoxiei" şi a ignora problema mântuirii, care, orice ar crede oamenii luminaţi, rămâne problema centrală a omului ca om.

Nu ignorăm că statul român modern a avut în chip statornic tendinţa de a transforma biserica într-un simplu instrument de poliţie socială — ceea ce nu era decât foarte firesc, dat fiind că toată generaţia de la 1848 era francmasonă. Asta nu însemnează însă că noi trebuie să acceptăm această falsificare şi sărăcire a religiei. Mai ales azi, când însăşi ierarhia oficială a Bisericii noastre începe să regăsească drumurile cu adevărat duhovniceşti.

- fragment din articolul „Misticism, fals misticism şi ortodoxie" – martie 1937 -

IERTAREA CREŞTINĂ

Iertare! Iertare creştină. Cuvântul a fost prea des pomenit în ultimele zile. Dar la înţelesul lui câţi dintre noi se vor fi gândit cu dinadinsul? Şi totuşi el trebuie lămurit.

Creştinismul este religia iubirii, a milei şi a iertării. ***Religia celor slabi deci? A sclavilor?***

A, nu! Ci mai de grabă a eroilor. A eroilor umili şi anonimi; a celor care s-au înfrânt pe ei, a celor care nu mai sunt ai lor, ci ai lui Dumnezeu. **Cine nu mai cere nimic pentru el, e creştin.** Cine nu mai există prin el, e creştin. Cine s-a omorât în trupul lui, în ambiţiile şi poftele lui, dar trăieşte în spiritul şi în legea lui Dumnezeu, acela e creştin. ***Însemnă însă aceasta că un creştin nu există, nu cere nimic, nu vrea nimic, nu luptă pentru nimic?* Deloc. El este, luptă şi cere împlinirea legii lui Dumnezeu.**

De-ţi va greşi aproapele tău nu de şapte ori, dar de şaptezeci de ori câte şapte, iartă-l pre el. Desigur. De-ţi va greşi ŢIE! De-ţi va greşi ţie, nu ai nici un drept să-l osândeşti; căci *cine te-a pus pe tine judecător în propria ta cauză;* şi de unde vei lua puterea să osândeşti şi hotărârea să execuţi? Cum de poţi aduna atâta tărie în sufletul tău, încât să iei asupra ta păcatul grozav de a te înscăuna ca stăpân peste oameni? Deci iartă-l.

Dar noi mai ştim ceva: ştim că batjocorit, scuipat, pălmuit şi spânzurat pe cruce, Christos a gemut îndurător: Iartă-le lor, Doamne, că nu ştiu ce fac. ***Dar tot Christos, îndurătorul a toate, e cel care a luat biciul şi a gonit pe zarafii şi negustorii care spurcau casa Domnului.*** *De ce se uită aşa uşor lucrurile acestea?*

De ce nu ne dăm seama că blasfemăm şi că batjocorim tocmai ce e mai cutremurător de sublim în creştinism atunci când bagatelizăm iertarea creştină, făcând din ea o muşama cu care să acoperim păcatele ce se fac împotriva „legii"?

Căci tocmai asta e sublim în religia noastră: desrădăcinarea subiectivismului şi a sentimentalismului, obişnuit să centreze toate întâmplările asupra noastră înşine, şi punerea noastră absolută în slujba unei realităţi transcendente nouă. Iertarea în domeniul relativ al personalului e la locul ei: pentru că noi neexistând ca „noi", insulta ce ni se face nu are obiect, nu există pur şi simplu. Iertarea greşelilor greşiţilor noştri echivalează cu indiferenţa faţă de răul care ni se face, pentru că acest rău nu noi-l simţim, nu trebuie să-l simţim. ***Aşa fiind, iertarea nu e un principiu de morală, ci o metodă terapeutică pentru prelucrarea noastră personală.***

Dar atunci iertare pentru păcate împotriva legii dumnezeieşti nu există pentru noi; ea nu stă în mâna noastră, ci în mâna lui Dumnezeu; singur Dumnezeu poate să ierte. Noi nu! Ar fi prea mare îndrăzneală, şi orgoliul acesta ne-ar pierde.

Încetaţi deci, mieluşei ai lui Dumnezeu, cu risipa de generozitate; NON DE RE TUA AGITUR!

- articol apărut în "Predania", nov. 1926 -

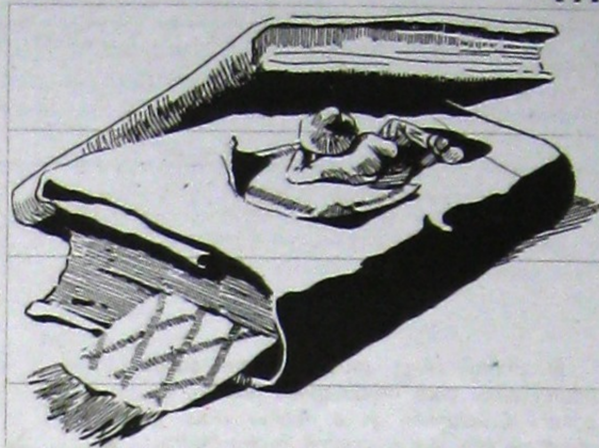
Pagină realizată de Nicoleta Codrin

Concurs

ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEŞTI

- premii în cărţi -

Condiţii de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariţiei revistei. Premiile se vor ridica de la redacţie.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII DECEMBRIE: *"Ce cărţi de memorii legionare cunoaşteţi?"*
a fost dat de Tiberiu Brăulete, 25 de ani, din Giurgiu, care a câştigat cartea *"Ultimele poeme"* (Radu Gyr).

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Dintre cărţile de memorii legionare cele mai valoroase, amintim:
"Mărturisiri în duhul adevărului" – NAE TUDORICĂ (avocat, instructor legionar, şeful garnizoanei legionare Roman, jud. Neamţ);
"Cal troian intra muroos – Memorii legionare" – ION DUMITRESCU-BORŞA (preot comandant legionar al Bunei Vestiri, secretarul Partidului Totul Pentru Ţară);
"Amintiri" – NICOLAE ARNĂUTU (avocat, comandant legionar-ajutor, şeful jud. Tulcea)
"Fără Căpitan", "Evocări", "Mişcarea Legionară şi macedo-românii", "Cazul Horia Sima şi Mişcarea Legionară" – CONSTANTIN PAPANACE (economist, comandant legionar, unul dintre colaboratorii apropiaţi ai lui Corneliu Zelea Codreanu);
"Biserica şi Mişcarea Legionară" – ILIE IMBRESCU (preot, instructor legionar);
"Garda de Fier spre reînvierea României" – ŞTEFAN PALAGHIŢĂ (preot, comandant legionar)
"Memorii 1929 – 1989" – ŞERBAN MILCOVEANU (medic legionar, şeful studenţimii pe ţară în perioada 1937-1940, închis la Râmnicu Sărat în 1938-1940 alături de elita legionară, supravieţuitor al masacrului acesteia din 21/22 sept. 1939);
"Pentru sfânta cruce, pentru ţară" – MARDARIE POPINCIUC (avocat, comandant legionar);
"Memorii" – VIRGIL IONESCU (inginer, comandant legionar, şeful Dobrogei legionare, închis la Râmnicu Sărat în 1938-1940 împreună cu elita legionară, supravieţuitor al masacrului acesteia);
"Acuzat, martor şi apărător în procesul vieţii mele" – DUMITRU BANEA (comandant legionar din Sibiu, fratele şefului Ardealului Legionar, Ion Banea);
"Pe poarta cea strâmtă" – ANA-MARIA MARIN (soţia celebrului comandant legionar VASILE MARIN, eroul de pe frontul antibolşevic din Spania);
"Răspuns dat tinerilor la 100 de întrebări privind tot adevărul despre Mişcarea Legionară" – colecţie de mărturii şi amintiri - DUILIU SFINŢESCU (doctor inginer, legionar, membru al secretariatului lui Corneliu Zelea Codreanu în 1936 – 1938, responsabilul cu condica de grade legionare);
"În secolul luminilor stinse" – RADU BUDIŞTEANU (avocat, legionar, închis alături de elita legionară în 1938-1940);
"Amintiri" – ION FLEŞERIU (avocat, comandant legionar);
"Sub steagul lui Codreanu" – NICU IANCU (avocat, comandant legionar din Sibiu);
"Năzuinţi şi deznădejdi" – PETRU GHEORGHEONI (legionar, membru al Corpului Muncitoresc);
"Un an lângă Căpitan" – ILIE TUDOR (unul dintre cei 70 de copii fii de ţăran luaţi de Căpitan din toată ţara pentru a-i educa şi specializa în cadrul Comerţului Legionar), **ş. a.**
În cadrul acestei liste de memorii trebuie amintite şi cărţile membrilor echipei legionare care a luptat în 1936 în războiul civil din Spania împotriva bolşevicilor: *"Cea mai mare jertfă legionară"* – ION DUMITRESCU-BORŞA (preot, comandant legionar al Bunei Vestiri, secretarul Partidului Totul Pentru Ţară), *"Crucificaţii"* – BĂNICĂ DOBRE (economist, ziarist, comandant legionar al Bunei Vestiri, martir al Mişcării, asasinat în noaptea de 21/22 sept. 1939), *"Însemnări de pe front"* – NICULAE TOTU (avocat, comandant legionar al Bunei Vestiri, martir al Mişcării, asasinat în noaptea de 21/22 sept. 1939).

ÎNTREBAREA LUNII IANUARIE: Mişcarea Legionară era / este adepta dictaturii?
PREMIU: cartea "Adevărul în procesul Căpitanului".

***

CÂND RECUNOAŞTEREA UNUI SAVANT DEPINDE DE RABIN *(contin. din pag. 12)*

Această facultate evreiască a funcţionat întradevăr, prof. N. Cajal fiind el însuşi student al ei în anii de studiu III, IV şi V, după ce fusese eliminat pe criterii etnice din anul II al facultăţii de Medicină Cluj-Sibiu. După desfiinţare, în 1945, sute de studenţi evrei au revenit în facultăţile de medicină româneşti, direct în anul VI. Printre ei şi viitorul acad. N. Cajal.

Ceea ce mi se pare ciudat, dar explicabil, este „lepădarea" unor medici evrei de această „Alma mater" a cărei activitate ar trebui să fie lăudată şi chiar comemorată.

Îmi aduc aminte că într-o carte apărută prin 1996-1997, profesorul Coja lansa o acuzaţie gravă: academicianul Cajal, preşedintele în exerciţiu al Academiei de Ştiinţe Medicale, este un impostor deoarece nu are studii medicale. Coja atrăgea atenţia că academicianul N.C. nu figurează ca student decât în anii I şi II la Cluj, apoi trece direct în anul VI, la Bucureşti.

I-am adus la cunoştinţă profesorului meu, N. Cajal, această gravă acuzaţie, cerându-i să lămurească lucrurile în presă ori la TV. A fluturat mâna a lehamite şi mi-a zis: „Dă-l dracului!"

Pentru mine era evident că acuzatorul nu era corect informat. Nu auzise probabil de acea facultate pentru evrei de la Spitalul Caritas, unde prof. Cajal făcuse cu adevărat carte serioasă timp de trei ani.

De ce atunci N. Cajal prefera să fie calomniat pe nedrept?

M-am lămurit ulterior. Dacă s-ar fi discutat public, ideea că evreii au putut totuşi să învete nestingheriţi în anii războiului ar fi prins rădăcini, contrazicând ideea persecuţiei lor şi subminând ideea de holocaust, atât de dragă şmecherilor de la Comunitate, în căutare disperată de parale stoarse de peste hotare (şi nu peste mult timp şi de la statul român), după modelul pretenţiilor lor onorate de Germania şi Elveţia.

***

NOTĂ PRIVIND EVENIMENTELE DIN 21-23 IAN. 1941 *(contin. din pag. 11)*

România era în continuare stat naţional-legionar, iar Horia Sima, al doilea om în guvern, se afla în exerciţiul funcţiunii; erau în funcţiune, în continuare, miniştrii legionari de la ministerele atribuite de la început Mişcării (mai puţin ministrul de Interne).

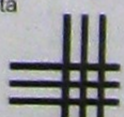
Gen. Antonescu a trimis ofiţeri să preia locul prefecţilor şi chestorilor legionari, dar fără a îndeplini formalităţile de rigoare (nu publicase încă un Decret cu noile numiri în funcţie). *Aici a fost de fapt toată problema şi confuzia creată în mod intenţionat de către Antonescu.* În lipsa unui act oficial, legionarii au refuzat să părăsească instituţiile pe care le conduseseră până atunci şi s-au baricadat înăuntru sau au dus tratative cu ofiţerii (deşi în multe judeţe chiar au predat instituţiile). *(Pe de altă parte, acel Decret urma să fie semnat tot de către Conducătorul Statului - Antonescu - care decisese deja destituirea prefecţilor şi dăduse ordin general! Era clar că era doar o chestiune de ore până când avea să se îndeplinească publicarea deciziei în Monitorul Oficial.)* Ca urmare, prefecturile, chesturile, oficiile telefonice şi telegrafice au fost înconjurate de armată, iar activităţile din întreaga ţară s-au întrerupt.

De aceea nu se poate vorbi NICI DESPRE LOVITURA DE STAT A GEN. ANTONESCU, NICI DESPRE REBELIUNEA LEGIONARĂ, CI DESPRE "EVENIMENTELE DIN IANUARIE 1941", AŞA CUM DE ALTFEL AU DECIS CHIAR ISTORICII.

Sima a refuzat să iasă din ascunziş şi să trateze cu gen. Antonescu, când încă se mai putea, deşi a fost solicitat de către un grup de Senatori Legionari în frunte cu gen. Dona, şi deşi nu fusese destituit. În schimb, a cerut prin intermediari, nici mai mult, nici mai puţin decât preşedinţia Consiliului de Miniştri, adică locul gen. Antonescu în Stat.

Cum această situaţie anarhică se prelungea, existând şi pericolul invaziei vecinilor bolşevici, pentru restabilirea normalităţii a intervenit principalul aliat militar al României, Hitler cerând lui Sima să ordone încetarea rezistenţei legionare împotriva conducătorului ţării. Sima s-a supus ordinului lui Hitler. **Legionarii au părăsit imediat instituţiile publice, dar era prea târziu:** mii de legionari au fost condamnaţi pentru rebeliune, **în ciuda asigurărilor că li se va întâmpla nimic**, iar Sima a părăsit ţara în portbagajul unei maşini.

Comportamentul lui Antonescu a fost excesiv, instituind o cruntă prigoană antilegionară, iar denigrarea a înseşi doctrinei legionare a întrecut orice limită; de asemenea, trebuie subliniată ipocrizia şi duplicitatea lui.

Poşta Redacţiei

Revista se difuzează la chioşcurile RODIPET din BUCUREŞTI, şi din toate reşedinţele de judeţ ale ţării (precum şi în alte localităţi).

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICADOR CODREANU
STR. BANUL DUMITRACHE NR. 35
SECT. 2, BUCUREŞTI, **Tel.: (021) 2425471**

ABONAMENTE PENTRU ANUL 2009:

Preţul unui abonament este de:
--- **50** RON pentru **ţară** (Bucureşti şi provincie);
--- **70** RON pentru **Europa;**
--- **130** RON pentru **Canada, SUA, Australia.**

În primul rând, mulţumim din suflet tuturor celor care ne-au trimis felicitări cu ocazia Crăciunului şi a Anului Nou; o menţiune specială pt. domnii Eugen Statnic din Munchen şi Ioan Ciama din Timişoara.

Mugur Ciubotaru – Sibiu: Întrebarea dvs. e incitantă: "Cum de fascismul, apărut în 1919, a reuşit să distrugă în câţiva ani un sistem politic - care dura de 50 de ani?". Răspunsul foarte pe scurt este că fascismul a apărut ca reacţie de apărare împotriva comunismului. Voi detalia pentru că nimeni nu ştie aproape nimic despre Mussolini şi fascişti decât că erau "răi". În tinereţe, Benito Amilcare Andrea Mussolini a fost socialist: în 1900, la vârsta de 17 ani, s-a înscris în Partidul Socialist Italian şi era redactorul ziarului socialist din Forli, apoi al ziarului de partid "Avanti". A fost combatant pe front în timpul primului război mondial; acesta i-a schimbat în mod spectaculos opţiunile politice şi cariera: şi-a dat demisia de la "Avanti" şi a înfiinţat propriul ziar, "*Il Popolo d'Italia*", fiind exclus din partid. În cursul anului 1918 a căutat să creeze prin publicaţia lui o nouă mişcare care să promoveze atât naţionalismul, cât şi reforma socială. În martie 1919 a organizat întâlnirea inaugurală a noii mişcări, "Fasci di Combattimento" ("Grupul de Luptă"), la Milano, unde au venit 100 de persoane care reprezentau un spectru larg de vederi politice, incluzând naţionalişti, republicani, anarhişti, precum şi pictori şi poeţi radical, care aveau în comun aversiunea faţă de statul liberal şi dispreţul faţă de retorica luptei de clasă a socialiştilor. A fost schiţat un program politic care cuprindea, printre altele: desfiinţarea companiilor de acţiuni, suprimarea speculaţiilor băncilor şi ale bursei, confiscarea venitului neproductiv, reorganizarea producţiei pe bază de colaborare şi participarea directă a muncitorilor la profituri. La sfârşitul anului 1919 existau deja 4.000 de fascişti. Brigăzile fasciste erau formate mai ales din ofiţeri demobilizaţi şi subofiţeri, studenţi din clasa mijlocie, fermieri şi ţărani înstăriţi. "*Socialiştii au creat un stat în stat... şi acest stat este mai tiranic, mai neliberal şi mai trufaş decât cel dinainte; acesta este motivul pentru care ceea ce facem noi astăzi este o revoluţie care să dărâme statul bolşevic, urmând să ne răfuim apoi cu statul liberal care rămâne*" spunea Mussolini în 1921, într-un discurs la Bologna. În primăvara lui 1922, brigăzile fasciste au atacat comitetele socialiste şi proprietăţile mişcării sindicale, iar guvernul şi poliţia, care nu-i aveau la inimă pe socialişti, nu au intervenit, ba chiar în anumite zone au împrumutat arme fasciştilor. Aceste acţiuni au impresionat clasele conservatoare de mijloc, convingându-se că fasciştilor li se putea încredinţa o parte din guvernare. Faimosul "marş asupra Romei" a avut loc în noaptea de 27 oct. 1922, când brigăzile fasciste au ocupat primăria, palatul telefoanelor şi gările oraşelor din nordul Italiei, iar alte coloane de fascişti se îndreptau spre Roma, pe căi rutiere şi ferate. Regele Victor Emmanuel, care nu avea încredere în guvernul său măcinat de neînţelegeri între diferitele facţiuni, şi pentru a evita un război civil, i-a cerut lui Mussolini să accepte postul de prim ministru al Italiei, pe 29 oct. 1922. Camera i-a dat un vot de încredere şi i-a conferit puteri extraordinare pentru o perioadă de 12 luni, iar Mussolini a trecut la consolidarea poziţiei sale: Ca prim-ministru al Italiei timp de 21 de ani (1922 – 1943), Mussolini a încercat să redea Italiei gloria Romei antice. A reuşit să reducă şomajul, să organizeze poliţia, să înceapă lupta împotriva Mafiei din sudul Italiei; în 1929 a semnat Concordatul cu Papa, catolicismul devenind religie de stat în Italia, iar Papa recunoştea statul italian, încheindu-se astfel o dispută veche din 1871; a participat la războiul civil din Spania (1936 - 1938) de partea naţionaliştilor spanioli conduşi de gen. Francisco Franco, împotriva bolşevicilor, în timp ce statele zise "democrate"; Anglia şi Franţa, i-au susţinut pe comunişti; o faptă mult mai puţin glorioasă, vorbind eufemistic, a fost ocuparea Etiopiei în 1935. După intrarea în război (1940) şi după înfrângerile suferite în Grecia şi în Egipt, opoziţia a început să-şi manifeste nemulţumirile, iar în cursul anilor 1941 şi 1942 acestea au crescut, pe măsură ce înfrângerile veneau una după alta. În iulie 1943 regele Victor Emmanuel, ajutat de votul de neîncredere dat lui Mussolini de şeful Marelui Consiliu Fascist, Dino Grandi, l-a demis pe acesta din funcţia de premier şi a ordonat arestarea lui. Noul premier, mareşalul Pietro Badoglio a anunţat capitularea necondiţionată a Italiei, la 8 sept. 1943. Trupele germane au ocupat centrul şi nordul Italiei, iar patru zile mai târziu un comando de paraşutişti condus de Otto Skorzeny l-a eliberat pe Mussolini, fapt ce a permis crearea unui nou stat fascist, Republica de la Salo. În aprilie 1945 aceasta şi-a încetat existenţa, germanii erau în plină retragere către graniţa cu Austria, iar Mussolini împreună cu câţiva miniştri şi câţiva conducători fascişti au încercat să se refugieze din ţară, dar au fost capturaţi de comunişti şi împuşcaţi, iar trupurile neînsufleţite au fost duse în Milano şi au fost spânzurate de picioare în centrul oraşului.

Ionel Murar – Tormac (Timiş): Vă mulţumim pentru constanţa cu care ne trimiteţi impresiile dvs. despre ceea ce se petrece azi în lume; vă împărtăşim în mare parte părerile şi sper ca într-un număr viitor să publicăm câte ceva.

Sergiu Binder – Iaşi: Nu exagerăm deloc cu numărul evreilor existenţi în România zilelor noastre. Ziarul "Le Monde" a făcut public faptul că în 2007 existau în România 15.000 de evrei oameni de afaceri şi 3.500 de întreprinderi evreieşti (adică 3.500 de întreprinderi româneşti au fost cumpărate de evrei cetăţeni israelieni), iar dl. Zelea-Codreanu citează sursa în editorialul din feb. 2008, vorbind despre ofensiva economică iudaică în România. Şi ţineţi cont de faptul că "Le Monde" nu este nici pe departe antisemită sau... legionară! Reţineţi că "Le Monde" se referă doar la oamenii de afaceri, deci numărul evreilor din România este mult mai mare. Prof. Coja şi mai multe ONG-uri susţin chiar că 450.000 de evrei (patru sute cincizeci de mii) au primit cetăţenia română din 1990 şi până în 2005, adresând şi o scrisoare deschisă Congresului American pentru a protesta. Şi dacă avem în vedere faptul "Le Monde" spunea că în Israel sunt 500.000 de evrei care plâng cu lacrimi de crocodil după spaţiul mioritic, putem crede în veridicitatea numărului, nu?! Realizaţi că este vorba despre o reală invazie? Chiar dacă autorităţile încearcă să ascundă acest fapt.

Grigore Popovici – Rădăşeni (Suceava): Dragă Bădie, vă asigur că nu sunt supărată pe dvs.! Am fost contrariată şi întristată, dar atât, şi deja am uitat. Iar pozele din Bucovina şi nordul Moldovei, publicate la rubrica "Zig-zag prin ţară" au fost făcute în urmă cu ani de zile. Vă doresc din suflet însănătoşire grabnică şi... să abordaţi din nou optimismul robust cu care ne-aţi obişnuit. În pag. 13 din numărul acesta aveţi o mică surpriză: nu trebuie să aşteptaţi până în decembrie.

Nicoleta Codrin

Periodic editat de "*ACŢIUNEA ROMÂNĂ*" ISSN 1583-9311

Redactor şef: **Nicoleta Codrin**

Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Ştefan Buzescu, Corneliu Mihai, Ştefan Hâncu

Relaţii cu publicul: **Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti - În fiecare *Vineri, orele 15–19***
(zona Circului – inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)

Tel.: (021) 2425471 sau 0745 074493

e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com

